

Phần 4

Chương 15

"Hết rồi?"

"Hết rồi."

"Em ăn chưa no."

"Ăn chưa no cũng hết rồi."

"..."

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, cảm thấy cậu có vẻ đầy hứng thú với kiểu đối thoại vô bổ này, thật tình có thể tiếp tục nói mãi đến khuya. Hà Lệ Chân vội vàng phanh lại, buông đũa, nói: "VẬY ĐỢI LÁT NỮA VỀ NHÀ TÌM CHỨT GÌ ĂN THÊM ĐI."

Vạn Côn gật gù, "Được." Thế là cậu buông đũa, ngồi trên ghế ngó Hà Lệ Chân ăn.

Hà Lệ Chân bị cậu nhìn đến mắt tự nhiên, nói: "Em đi về đi."

Nét mặt của Vạn Côn một khắc đó xịu hết xuống, sau đó cậu thản nhiên gật đầu, nói: "Được."

Cậu đứng lên, cầm cặp từ một bên ghế sofa, Hà Lệ Chân nói: "Mang luôn chỗ thuốc còn dư theo."

Vạn Côn không nói gì, cũng không lấy thuốc, khoác cặp lên một bên vai xoay người đi ra cửa, chả buồn nói một câu tạm biệt. Cửa bị cậu trở tay hất, sập luôn khoá xuống.

"..."

Không biết có phải do bị ảnh hưởng tâm lý, Hà Lệ Chân cứ có cảm giác như cú sập cửa đó hơi khiến người ta bị chấn động.

Hà Lệ Chân quay đầu tới quay đầu lui, lặ đi lặ lại cả mấy lần, sau cùng đập đôi đũa xoạch xuống mặt bàn.

Đây là đang làm gì?

Động cửa? Bày đặt làm mình làm mảy với cô?

Cô chạy ngược chạy xuôi cực như gì, thay cậu trả nợ, cứu nguy cho cậu, rồi còn tốt bụng nấu cơm cho cậu. Đối với một giáo viên có trách nhiệm đến vậy, cậu lại còn làm mình làm mẩy với cô?

Hà Lệ Chân không thể nào tin được, thở phào một hơi, cảm thấy uất đến no luôn rồi.

Hôm sau đến lớp, Hà Lệ Chân ngạc nhiên phát hiện Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều đi học. Nhưng họ đeo cặp theo cô vào lớp cùng một lúc, cảm giác thì như là cố tình canh me để cùng tới chung.

Ánh mắt của Vạn Côn giao với của Hà Lệ Chân ngay cửa lớp, sau đó làm như không nhìn thấy cô, đi thẳng vào trong. Hà Lệ Chân cảm thấy buồn cười, vào lớp xong ôm sách đứng lên bục giảng, mở sổ điểm danh, điểm danh xong, cô nói: "Hôm qua cô hơi khó chịu, không đi dạy, hôm nay sẽ học liên tiếp hai tiết, bù luôn cho bài của hôm qua."

"Cô khó chịu ở đâu thế ạ." Phía cuối lớp, Ngô Nhạc Minh không đứng dậy, ngồi trong ghế, giọng thì kéo ra rõ dài. Vạn Côn ngồi bên cạnh đang khoanh tay, cứ thế nhìn Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân lập tức nhận ra, Ngô Nhạc Minh tới lớp quậy, là theo chỉ đạo của Vạn Côn.

Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh, nói: "Em quan tâm đến cô, cô rất cảm ơn em, nhưng hiện giờ đang trong giờ học, xin em chú ý đến kỷ luật một chút."

"Vâng ạ"

"Ngô Nhạc Minh lại gân cổ gào lên."

Học sinh xung quanh muốn cười nhưng ráng nhịn, nhất thời bầu không khí trong lớp rất kỳ cục.

Hà Lệ Chân không muốn đi đôi co, cầm xấp bài thi lên nói: "Đây là bài thi từ hôm trước, những câu hỏi trong bài thi đều là những bài thơ cổ thường hay xuất hiện trong các kỳ thi đại học những năm gần đây, bài của các em cô đã chấm xong rồi, vẫn còn một số vấn đề, hôm nay sẽ giảng giải bài thi một lượt. Các em mở bài thi, trang đầu tiên, chúng ta hãy nhìn câu hỏi thứ nhất, ai có thể"

"Àm!"

Hà Lệ Chân nói tới giữa chừng, phía sau lớp vang lên một tiếng ồn chấn động, cả lớp đều quay xuống nhìn, chiếc ghế của một nam sinh ngồi hàng chót có vẻ như bị mất thăng bằng, đổ ngửa ra sau.

Hà Lệ Chân bước tới, kéo cậu bé lên, "Không sao chứ?"

Nam sinh đó tên là Châu Hiểu Đan, ôm đít đứng lên, liếc Ngô Nhạc Minh bên cạnh một cái, hình như nói cậu gì đó. Ngô Nhạc Minh đang nhai kẹo cao su, lạnh mặt nhìn cậu ta. Châu Hiểu Đan cúi đầu, nói: "Không sao ạ."

Hà Lệ Chân cũng không ngốc, cô quay qua nhìn Ngô Nhạc Minh, Ngô Nhạc Minh mau mắn đổi thành một bộ mặt bé ngoan: "Cô ạ? Sao thế ạ?"

Hà Lệ Chân liếc nhìn Vạn Côn ngồi sau cậu ta, Vạn Côn dựa vào lưng ghế, duỗi cặp giò, chả kiêng dè gì nhìn thẳng lại vào mặt cô, ánh mắt khiêu khích. Cô nhin cơn bực, nói với Ngô Nhạc Minh: "Nhả kẹo cao su ra! Có biết là đang trong giờ học không?"

Ngô Nhạc Minh chu mỏ, nuốt chửng miếng kẹo cao su, sau đó há miệng cho Hà Lệ Chân nhìn, còn ngo ngoe lưỡi, nói: "Cô ơi, cô nhìn lầm rồi ạ, em đâu có ăn kẹo cao su đâu."

Hà Lệ Chân muốn vật luôn lưỡi của cậu ta đi, cô nén giận, trừng mắt với Ngô Nhạc Minh, đứng thẳng người lên quay về bục giảng, nhìn đề thi, tiếp tục giảng giải.

"Em nào đọc giùm cô khổ thơ đầu tiên."

Ngô Uy ở bàn đầu giơ tay.

Hà Lệ Chân mỉm cười với cậu bé, nói: "Ngô Uy, em đọc đi."

"Cô giáo, em cũng muốn đọc."

Hà Lệ Chân nghe giọng nói kia, chậm chạp ngẩng đầu lên.

Cô nhìn về hướng Vạn Côn, cả lớp đều ngoái đầu nhìn Vạn Côn. Mặt trời đã mọc ở hướng Tây rồi, sự kiện Vạn Côn lên tiếng trong giờ học hy hữu chẳng khác gì nhận được một cú điện thoại báo tin bạn vừa thắng năm trăm vạn. Trái lại Vạn Côn vẫn kiên dững gờ cao tay, như sợ Hà Lệ Chân không nghe thấy cậu, còn lặp lại một lần nữa "Cô giáo, em cũng muốn đọc."

Ngô Uy đã đứng dậy sẵn sàng, trông thấy tình huống này, ngơ ngác ngoài đầu. Hà Lệ Chân biết Vạn Côn có ý quậy phá, không cho cậu có cơ hội, lạnh lùng nói: "Em đọc bài kế tiếp."

Vạn Côn thả tay xuống, nhìn Ngô Uy một cái, Ngô Uy rùng mình, cúi thấp đầu, mặt thiếu điều chôn luôn vào trong cuốn vở thi.

"Ngô Uy, em đọc đi."

Đề bài đầu tiên là điền vào chỗ trống cho một bài thơ cổ của Lý Dục, "Tương Kiến Hoan."

Ngô Uy à một tiếng, quá đỗi căng thẳng, đọc thẳng một lèo

"L...lẳng lẳng nhô lên phía thanh lâu, mảnh trăng câu."⁽¹⁾

Hà Lệ Chân: "..."

Cả lớp lặng ngắt như tờ hai giây, sau đó tiếng cười bùng nổ. Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh dẫn đầu, cười đến chảy cả nước mắt. Ngô Uy vẫn còn chưa biết nguyên do, phải ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng mới nhận ra vấn đề nằm ở đâu, lập tức mặt đỏ như trái cà chua, hận không tìm được một cái lỗ để chui

xuống. Hà Lệ Chân cuối cùng không nhịn được nữa, cô xoay người đứng lên bực giảng, đập mạnh hai cái vào bảng. "Đừng cười nữa!"

Học sinh phải nhịn hồi lâu, sau chót mới nén xuống được tiếng cười.

Hà Lệ Chân chỉ tay ra cửa lớp, không chớp mắt, nhìn Vạn Côn.

"Ra ngoài."

Vạn Côn lạnh mặt nhìn cô.

Những học sinh khác có lẽ đã nhận ra rằng cô giáo thật sự đã nổi giận, đều đang nín thở hóng chuyện. Giọng của Hà Lệ Chân không lớn, nhưng rất kiên quyết.

"Ra ngoài!"

Một tiếng động lớn, Vạn Côn hung hãn đập chiếc bàn trước mặt, học sinh ngồi chiếc bàn phía trước vô tội vạ bị dính trâu, suýt nữa bị lật bàn. Vạn Côn đứng lên, xách cặp, không nói câu nào đi ra bằng cửa sau của lớp. Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh.

"Em nữa."

Ngô Nhạc Minh nhún vai, theo sau Vạn Côn. Cả lớp im như thóc. Hai người bọn họ vừa đi, sau lớp lại có hai nam sinh khác đứng dậy, cũng bỏ đi.

Hà Lệ Chân tái xanh mặt, nhìn quanh lớp.

"Còn ai nữa không?" Cô nói, "Còn ai muốn theo bọn họ ra ngoài? Bây giờ đi ngay lập tức!"

Vài phút sau, lại có thêm hai nam sinh và hai nữ sinh nữa lục đục bỏ đi, Hà Lệ Chân nhìn 7,8 chỗ trống dưới lớp, sắc mặt lạnh lẽo cầm đề thi lên, nói với Ngô Uy: "Em đọc tiếp đi."

Tan tiết học, Hà Lệ Chân sải từng bước lớn đi về phía văn phòng, vừa vào bên trong liền tiến thẳng đến trước bàn làm việc của Hồ Phi. Hồ Phi đang chấm bài thi, thấy Hà Lệ Chân xăm xăm tiến vào, ngẩng đầu lên: "Sao thế hả cô Hà, gì mà sát khí đằng đằng thế?"

"Thầy Hồ, tôi có lời muốn nói với thầy."

Sắc mặt của Hà Lệ Chân rất nghiêm túc, nghiêm túc đến độ làm Hồ Phi giật mình.

"Ôi trời, chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?"

Lưu Dĩnh và Bành Thiển ngồi quanh đó đều ngược lên, Lưu Dĩnh lo lắng nhìn cô, "Sao vậy cô Hà?"

Hà Lệ Chân hít sâu một hơi, thuật lại sự tình xảy ra trong lớp ngày hôm nay cho Hồ Phi nghe.

Hồ Phi nghe xong, quăng bút đứng dậy nói: "Thật là càng lúc càng không biết xấu hổ nữa rồi!" hai tay anh ta chống hông, nhìn quanh quất, không biết đang tìm gì, Bành Thiển bỗng nhiên nói: "Bọn nó đang ở sân vận động đấy kìa!" Hồ Phi nghe xong bắn như mũi tên ra cạnh cửa sổ, Hà Lệ Chân cũng chạy tới nhìn.

Dưới sân vận động, hết thấy những người lúc nãy bỏ ra ngoài đều đang có mặt. Ngô Nhạc Minh và những nam sinh khác đang chơi banh, Vạn Côn ngồi bên ngoài sân banh hút thuốc, hai nữ sinh đang cô vũ cho những người đang đấu bóng.

"Láo xược, chúng nó thật láo xược!" Hồ Phi hần học nói, "Tôi đi tìm giám hiệu Diêm!"

Hồ Phi nổi giận ùng ùng chạy đi, Bành Thiển đứng bên cạnh Hà Lệ Chân, vỗ vỗ vai cô, nói: "Không sao đâu, đừng buồn, đi so đo với đám học sinh ấy làm gì."

Hà Lệ Chân cúi thấp đầu, bất chợt Vạn Côn quay đầu nhìn về phía này, Hà Lệ Chân tưởng là cậu đang nhìn chỗ văn phòng, sau đó lại nghĩ ra, hiện giờ đang giữa ban ngày, bên ngoài sáng trưng như thế, cậu đứng bên ngoài, không cách nào nhìn thấy trong văn phòng được. Vậy thì cậu ta đang nhìn cái gì. Vạn Côn đưa mắt về phía văn phòng, nhìn rất lâu, rồi mới chậm rãi cúi đầu.

Hai mươi phút sau, mấy học sinh đó đều bị bắt về lại. Bành Thiển chạy vào trong văn phòng, nói với Hà Lệ Chân: "Thầy Diêm và thầy Hồ đều đang đứng trước văn phòng giám hiệu rầy la đấy, cậu có đi xem không?"

Hà Lệ Chân nói: "Không đi đâu."

Bành Thiển nói: "Vậy tớ đi ăn cơm đây, cậu có đi không?"

Hà Lệ Chân nói: "Hôm nay mình không muốn ăn, cậu đi trước đi."

"Vậy tớ đi đây."

Buổi chiều Hà Lệ Chân không có lớp, ngồi thừ người mãi trong văn phòng. Quãng hai giờ chiều, cô đi đến phòng thu phát một chuyến, lúc đi ngang qua văn phòng giám hiệu, phát hiện cả thầy Hồ lẫn thầy Diêm vẫn còn ở đó. Hà Lệ Chân bước tới gần, đứng lại ở khúc queo của hành lang, nhìn thêm lần nữa.

Những học sinh khác đã đi rồi, chỉ còn lại Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn. Đây không phải là lần đầu Hà Lệ Chân thấy thầy giám hiệu Diêm Nhuệ Bình, vị giám hiệu này vừa cao vừa to con, nhìn cũng rất dữ, ông ấy cùng với Hồ Phi đang đứng trước mặt Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh rầy la.

"Không chịu nghe lời phải không?! Không chịu nghe lời thì đừng tới trường!" Diêm Nhuệ Bình quát khản giọng, Hà Lệ Chân đứng nghe ở xa,

giọng của Diêm Nhuệ Bình như sĩ quan huấn luyện đã từng chỉ đạo mấy trăm lớp binh sĩ, khiến cho người nghe cảm thấy đỉnh tai nhức óc.

"Ức hiếp bạn học! Bắt nạt giáo viên! Các em còn làm được trò gì nữa!?" Diêm Nhuệ Bình mắng, "Lại còn là giáo viên mới tới! Nữ giáo viên! Tổ chức các em như vậy thì đi học làm gì nữa!?" Do bị nghe điểm danh "Nữ giáo viên" và "giáo viên mới tới," Hà Lệ Chân rụt cổ lại. Cho dù đã bị khản giọng, tiếng của Diêm Nhuệ Bình vẫn sang sảng, âm thanh vang dội từ đầu hành lang này tới cuối hành lang kia. Diêm Nhuệ Bình chỉ mặt Vạn Côn, "Em đã ăn hại ở trường hết mấy năm rồi, hả? Tôi thấy em khỏi cần đi học nữa cho rồi, trong chiếc cặp này của em có sách học không?" Diêm Nhuệ Bình vừa mắng vừa tóm lấy chiếc cặp trên vai của Vạn Côn, kéo khoá đồ hết xuống đất. Từ trong cặp của Vạn Côn rút ra một chiếc áo khoác màu đen, hai cây bút, và một cuốn vở ghi chép. Cuốn vở văng lên giữa không trung rồi rớt xuống đất, nằm góc tường cách đó hai mươi mét, ánh mắt của Hà Lệ Chân dõi theo. Đó là vở ghi chép hàng tuần.

Diêm Nhuệ Bình đi lượm cuốn vở ghi chép lên, Vạn Côn đã nhặt nó trước ông ta, cuộn cuộn lại, cầm trong tay.

Diêm Nhuệ Bình giận dữ nói: "Chỉ có mỗi một cuốn vở! Em chỉ mang mỗi một cuốn vở đến trường?" Ông ta càng nói càng tức giận, vợ lấy một cây lau nhà không gắn giẻ từ chiếc tủ chứa đồ linh tinh kế bên nện lên cánh tay của Vạn Côn. Vạn Côn bị ông ta đẩy một cú, tiến lên nửa bước, Diêm Nhuệ Bình nói: "Còn dám bắt nạt giáo viên nữa không!?"

Vạn Côn không nói gì, tựa như bị một cây gậy to bằng hai ngón tay nện lên người chỉ là gãi ngứa. Diêm Nhuệ Bình vẫn còn đang cẩu, lại cầm gậy đánh tiếp. Hà Lệ Chân đứng phía sau, nhìn thấy rất rõ ràng cây gậy đó đánh lên lưng của Vạn Côn, cô không kịp suy nghĩ gì đã cất tiếng la lên.

"Thầy Diêm!"

Mọi người đều xoay đầu, Diêm Nhuệ Bình trông thấy Hà Lệ Chân tới, nói: "Cô Hà, cô tới đây, để chúng nó nhận lỗi với cô!" Đáy lòng Hà Lệ Chân đang mừng thầm là Vương Nhuệ Bình không hỏi cô vì sao bắt chọt ló mặt, có vẻ như là ông ta chỉ tưởng cô vừa khéo đi ngang qua. Hà Lệ Chân bước đến gần, ánh mắt của Vạn Côn rơi trên người cô, Hà Lệ Chân coi như không nhìn thấy.

"Thầy Diêm, muộn thế này rồi vẫn còn giáo huấn ạ." Hà Lệ Chân nói. Hồ Phi đứng bên cạnh đã mệt chết được, có vẻ như anh ta đứng rầy la hiệp đầu, rồi hiệp sau là do Diêm Nhuệ Bình ra tay.

"Không có gì, cô Hà cô tới đây, để chúng nó nhận lỗi với cô." Diêm Nhuệ Bình bảo Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đứng nghiêm, Vạn Côn đứng đưa người rồi đứng thẳng. Dáng của cậu cao hơn Diêm Nhuệ Bình nửa cái đầu, một khi đã đứng thẳng, liền làm giảm bớt hết khí thế của Diêm Nhuệ Bình.

Chương 16

"Nói xin lỗi với cô giáo!" Diêm Nhuệ Bình tức giận ra lệnh. Vạn Côn không mở miệng, ánh mắt rơi trên mặt Hà Lệ Chân, tim Hà Lệ Chân đập thình thịch. Diêm Nhuệ Bình thấy cậu không lên tiếng, không nhẹn được nữa.

"Vạn Côn!" Hà Lệ Chân chột kêu lên, Diêm Nhuệ Bình ngừng tay, quay đầu qua nhìn cô.

Sắc mặt Hà Lệ Chân nghiêm khắc nhìn Vạn Côn, nói: "Em nói xem, chuyện em làm hôm nay là đúng hay sai."

Vạn Côn không nói gì, Diêm Nhuệ Bình nói: "Em"

"Thầy Diêm," Hà Lệ Chân nói với Diêm Nhuệ Bình, "Hãy để tôi nói với em ấy vài câu."

Bản thân Diêm Nhuệ Bình rầy la bọn họ cổ họng đã khô khốc muốn bóc khói, gật đầu, đến đứng cạnh Hồ Phi, Hồ Phi đưa cho ông ta một ấm trà, ông ta nốc ừng ực ừng ực cả mấy ngụm.

Hà Lệ Chân nhìn vào mắt Vạn Côn, nghiêm túc nói: "Nếu như em không muốn học, vậy thì bản thân em có thể ngủ ở phía sau lớp, cũng có thể không tới lớp. Nhưng em mà đã vào lớp rồi, thân phận của em chính là một học sinh, nhiệm vụ của em là nghe giảng cho đàng hoàng, em không có quyền làm ảnh hưởng đến các bạn khác! Lần này, cô có thể xem như chuyện chưa từng xảy ra, nhưng nếu còn có lần sau, xin em đừng bước vào lớp học của cô nữa." Vạn Côn cứ vậy lặng lẽ cúi đầu nhìn cô. Ánh mắt cậu tựa như một ngọn lửa màu đen, không chút sợ hãi, chỉ chứa vô vàn hứng thú, và ý cười ẩn giấu tận sâu dưới đáy. Hà Lệ Chân, tấm lòng của cô, và lời nói của cô, hai thứ nằm hai nơi. Cô đang nói giúp cho cậu. Không sai, bất kể là Hà Lệ Chân hay là Vạn Côn, đều nhận ra được điểm này. Hà Lệ Chân không bảo cậu xin lỗi, bởi vì cô ngầm hiểu được, có Hồ Phi và Diêm Nhuệ Bình đứng ở đây, cậu sẽ tuyệt đối không mở miệng nói lời xin lỗi. Có thể rằng những giáo viên khác không hiểu rõ, nhưng cô biết. Cô biết con người này ương ngạnh như thế nào, tựa như một tảng đá ngoài công trường đã hứng chịu bao nhiêu nhát búa nện xuống, sức nhẫn nại của nó không có giới hạn.

Trong lúc Diêm Nhuệ Bình và Hồ Phi còn vừa uống trà vừa đợi, Hà Lệ Chân phê bình hai học sinh vài câu ngắn gọn, sau đó nói: "Chuyện hôm nay

cô coi như cho qua, cô hy vọng các em sẽ không tái phạm, các thầy cô vẫn còn tin tưởng vào các em. Các em về đi."

Vạn Côn cười lạnh một tiếng, không nói gì, cùng với Ngô Nhạc Minh vác cặp lên vai, xoay người bỏ đi.

"Áy áy" Diêm Nhuệ Bình không ngờ trước được tình huống này, Hà Lệ Chân đứng chắn trước mặt ông ta, nói: "Thầy Diêm, lần này bỏ qua đi mà."

Hồ Phi bước tới, nói: "Cô không rầy la chúng nó nhiều vào, lần sau chúng nó sẽ vẫn cứ giở cái mặt đó ra. Lỡ mà chúng nó cảm thấy cô dễ bắt nạt thì sau này lớp của cô sẽ tiêu." Hà Lệ Chân nói: "Cho thêm một cơ hội, lần sau mà còn như vậy nữa, tôi sẽ không tha cho các em ấy."

Hai thầy giáo cùng nhìn nhau, không hện mà đồng thời thở dài, Diêm Nhuệ Bình nói: "Các nữ đồng chí các cô á, cứ hay mềm lòng. Đối với cái ngữ ấy, không thể mềm lòng được. Đây vẫn mới là chút chuyện nhỏ thôi, cô còn chưa được lãnh giáo lúc bọn nó thực sự thành gấu thành ó đâu." Hà Lệ Chân hơi cúi đầu, theo hai thầy giáo bước dọc theo hành lang, ngấm nhìn nền xi măng màu xám, nói: "...Vậy à."

Về đến văn phòng, Hà Lệ Chân ngồi vào bàn làm việc củ mình, hơi thắm mệt. Cửa vang lên một tiếng gõ rụt rè, Hà Lệ Chân quay đầu ngó, trông thấy Ngô Uy đang nước mắt nước mũi tèm nhem đứng ngoài cửa.

"Ói trời." Hà Lệ Chân không biết nên cười hay nên khóc, "Ngô Uy, mau vào đây, thế này là thế nào?"

"Cô Hà ơi..." Ngô Uy vừa bước vào, mặt méu máo, mắt mũi rờn rờn nói, "Cô ơi, đều là lỗi tại em."

"Cái gì mà là lỗi tại em chứ?"

"Nếu như em không đọc đề bài sai trên lớp..."

Con giận ban đầu đã qua đi, giờ đây nhớ lại "nhô lên phía thanh lâu," Hà Lệ Chân cũng thấy hơi buồn cười, nhưng vì quan tâm đến cảm thụ của Ngô Uy, vẫn ráng nhin cười.

"Không sao, không phải lỗi của em."

"Nhưng mà"

"Nào, nín đi." Hà Lệ Chân vỗ vỗ vai cậu bé, béo nung núc, "Chút chuyện nhỏ này đừng để trong lòng, con trai lớn từng này rồi mà còn hờ tí lại khóc."

Ngô Uy sụt sịt mũi, ráng nuốt nước mắt ngược vào trong.

Hà Lệ Chân nói: "Được rồi, về ăn bữa cơm cho đàng hoàng, quên nó đi."

Ngô Uy dạ một tiếng, "Vậy chào cô em về ạ."

"Được... Ồ!" Hà Lệ Chân bỗng nhớ ra một chuyện, gọi ngược Ngô Uy lại, Ngô Uy ngoái đầu, "Sao thưa cô?"

"Em" Cô ngẫm nghĩ, nhìn quanh quất, Hồ Phi vẫn chưa quay về, Lưu Dĩnh còn đang đọc sách, Bành Thiển đang mua sắm trên mạng. Cô đứng lên, nói với Ngô Uy: "Tối đây, ra ngoài nói."

Ngô Uy theo Hà Lệ Chân ra đến hành lang, Hà Lệ Chân thấp giọng hỏi cậu ta: "Vạn Côn có tìm em gây sự không?"

Vừa nhắc đến Vạn Côn, Ngô Uy hơi sợ, rụt cổ lại. Hà Lệ Chân chợt có một ý nghĩ không đúng lúc: hình tượng của Ngô Uy trông thật buồn cười, hệt như một chú chim béo ú, hể rụt cổ là thịt từng ngấn từng ngấn dưới khuôn mặt.

"Chưa... Chưa có ạ."

Chưa có.

Hà Lệ Chân không hổ là cô giáo dạy văn, nắm được ngay trọng điểm, nói: "Trước đây Vạn Côn đã từng kiếm chuyện với em?"

Ngô Uy nói: "Cũng không tính là kiếm chuyện."

Hà Lệ Chân nhớ lại ánh mắt Vạn Côn nhìn Ngô Uy lúc ở trên lớp, y như một con sư tử trên thảo nguyên nhìn chăm chăm một chú ngựa vằn béo tốt, ăn hay không ăn, xé xác hay không xé xác, đều tùy theo tâm trạng.

"Ngô Uy, nếu Vạn Côn kiếm chuyện với em, em mách ngay với cô." Hà Lệ Chân nói xong câu này, thoát chốc mang ảo giác như mình vừa hoá thân thành trùm xã hội đen. Có chuyện gì cứ nói tên tôi ra. Chỉ là không biết có được tích sự gì không... Ngô Uy mũi dài lòng thòng gật đầu, Hà Lệ Chân lại nói: "Em có bút không?"

Ngô Uy thoáng sửng sốt, "Bút ạ?"

"Ừ."

"Dạ có." Ngô Uy móc ra một cây bút bi từ trong cặp, đưa cho Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân bảo: "Có giấy không?"

Ngô Uy lại móc ra một cuốn sổ, Hà Lệ Chân mở ra, viết rẹt rẹt một dãy số. Ngô Uy thấy vậy, nói: "Đây là gì ạ?"

"Số di động của cô." Hà Lệ Chân trả bút lại cho Ngô Uy, nói: "Nếu như đám Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh kiếm chuyện với em, em gọi ngay cho cô."

Ngô Uy cảm động đến độ lại chuẩn bị khóc tiếp, Hà Lệ Chân vội vàng vỗ về cậu bé: "Em về lớp thu vở ghi chép hàng tuần đi."

"Vâng ạ!"

Ngô Uy cái gì cũng tốt, chỉ là hiệu suất làm việc của cậu bé hơi thấp, bảo cậu ta thu vở ghi chép, mãi đến lúc tan học cậu ta mới đem tới nộp. Hà Lệ Chân đã trải qua một ngày dày vò, hơi mệt, đem hết chồng vở về nhà chấm.

Hai tiếng sau.

Hà Lệ Chân ngồi trước bàn, nhìn chú cá vàng đang nhả bong bóng, rồi lại nhìn cuốn vở đang nằm trước mặt.

Cuốn vở nhìn rất quen mắt, cái tên trên bìa cũng rất quen mắt.

Chẳng phải cậu ta đã đi về mất rồi ư?

Sao lại còn quay trở lại nộp vở ghi chép?

Vì muốn viết gì đó chọc giận cô?

Hà Lệ Chân hừ lạnh một tiếng, chú cá vàng bị tiếng hừ đánh động, quẫy mình một cái, xoay đít về phía Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân buồn bực mở cuốn vở ra, lại vẫn là trang đầu tiên. Phía dưới, bên phải của trang vở, chữ của Vạn Côn hiếm hoi lấm mới không viết ngoáy quá độ.

Cậu viết cho Hà Lệ Chân hai chữ

Xin lỗi.

Hà Lệ Chân không biết phải nói gì, nhìn hai chữ đó, lâu thật lâu sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Sau đó, cô máy móc cầm bút lên, định viết lời phê, nhưng bút cầm đến cánh tay tê cứng, vẫn không nghĩ ra được nên viết gì. Cuối cùng, Hà Lệ Chân đóng sách lại, phì cười.

"Tên khốn này..." Hà Lệ Chân cười mắng một câu, viết xuống tám chữ.

Học cho đàng hoàng, phấn đấu mỗi ngày.

Lúc đi dạy trở lại, Vạn Côn không đến trường, Hà Lệ Chân gọi Ngô Uy tới, kêu cậu ta phát vở ghi chép hàng tuần ra.

Lúc Ngô Uy đến văn phòng lấy vở ghi chép, nét cười viết trên gương mặt, trông thấy Hà Lệ Chân liền như được gặp Bồ Tát, mắt sáng rỡ, nghiêm nhiên đã coi cô như kim chỉ nam cho đời mình rồi. Hà Lệ Chân hơi mắc cỡ, giao vở ghi chép cho cậu ta, Ngô Uy lúi cúi mình ra, lục lọi một hồi, cuối cùng lục ra được một chiếc hộp com nhỏ, đặt lên bàn của Hà Lệ Chân, sau đó ôm chông vở, nói với Hà Lệ Chân: "Cô ơi, đây là món đặc sản quê em, mẹ em làm, bảo em đưa biếu cô một ít."

"Đặc sản?" Hà Lệ Chân nhìn chiếc hộp đựng thức ăn nhỏ trên bàn, mở nắp ra, bên trong có sáu viên con con, bên ngoài mỗi viên được bọc bằng lá xanh, bên trong lộ ra màu trắng muốt của com nếp, trông có vẻ như đồ ngọt.

"Cô ơi cô ăn một miếng nhé?"

Dưới ánh mắt đầy chờ mong của Ngô Uy, Hà Lệ Chân cầm một viên lên, bỏ vào miệng.

Nói thật thì mùi vị hơi kỳ. Viên đó đích thị là nếp, nhưng không phải chỉ có nếp. Trong lớp nếp, còn có nhân, Hà Lệ Chân cắn đôi ra, phát hiện bên trong nhều ra xanh lè, cô nhai nhai, có cảm giác như đang ăn cỏ.

"Thế nào ạ?" Ngô Uy nói, "Đem qua mẹ em làm đấy."

Hà Lệ Chân quay qua nhìn Ngô Uy, nói: "Ừm, rất ngon."

"Vậy cô ăn đi nhé, tối nay em quay lại lấy hộp về."

"... Ừ."

Ngô Uy đi rồi, Bành Thiên quay qua, "Ê ê, cô Hà nhận được món ngon gì thế?"

Hà Lệ Chân đưa hộp thức ăn về phía cô ấy, "Này, cậu ném thử."

Bành Thiên thích nhất là ăn ngon chơi vui, lướt ghế tới, cầm một viên lên bỏ vào miệng, sau đó đầu mày liền nhú hết lại.

"Cái gì thế này? Sao tanh vậy."

Hà Lệ Chân lắc đầu, "Không biết, bảo là đặc sản."

Hồ Phi bước vào, Hà Lệ Chân cũng đưa hộp qua mời, nói: "Thầy Hồ, thầy cũng ném thử một viên nhé."

Hồ Phi vắt áo lên ghế, "Gì đây?"

"Học sinh biếu."

Hồ Phi vừa cầm lên vừa nói: "Học sinh nào?"

"Ngô Uy trong lớp của quý vị." Hà Lệ Chân nói.

Bành Thiên ngồi bên bỏ sung, "À, là cái thằng nhỏ mập mập."

Hồ Phi gật đầu, "Ừ, học sinh ngoan." Anh ta vừa ăn vừa nói, "Chỉ là đầu óc..." Anh ta mang danh là thầy, không thể dùng từ quá khó nghe để hình dung học sinh, cân nhắc lời nói: "Hơi quá chất phác."

"Pffffff." Bành Thiên phì cười, Hồ Phi cũng cười.

"Em ấy rất chịu khó học." Hà Lệ Chân nói.

"Đúng, nó là đứa chịu khó nhất trong lớp 12-6." Hồ Phi nói, "Tương lai của đứa trẻ này nhất định sẽ có tương lai."

"Đúng rồi, cô Hà." Hồ Phi nhớ ra một chuyện, hỏi Hà Lệ Chân, "Cô ra đây, có chút chuyện cần nói với cô."

Hà Lệ Chân theo Hồ Phi ra ngoài, Hồ Phi hỏi cô: "Ừm, chuyện của thầy Lý, cô đã suy nghĩ tới đâu rồi?"

"Hả?" Hà Lệ Chân nghe không hiểu, "Thầy Lý nào cơ?"

"Ồ? Cô không biết?" Hồ Phi nói một cách ngờ vực, "Lý Thường Gia đó, của trường Dục Anh đó, cậu ta không nói với cô..." Hồ Phi hạ thấp giọng xuống một chút, "Nói với cô chuyện dạy lớp bồ túc?"

Hà Lệ Chân hít vào một hơi. Gần đây quá nhiều chuyện xảy ra, cô đã vút chuyện này lên chín tầng mây mất tiêu.

"Cô quên mất rồi phải không." Hồ Phi nói.

Hà Lệ Chân ngượng ngùng nói: "Mấy hôm trước quá lu bu, không nhớ ra."

"Vậy cô có đi hay không?"

Hà Lệ Chân nói: "Đi."

Cô trả lời vô cùng dứt khoát kiên quyết, Hồ Phi ngẩn cả người, "Quyết định xong rồi?"

"Ừm."

Nếu như là mấy ngày trước, có lẽ Hà Lệ Chân còn suy đi nghĩ lại nhiều hơn, nhưng hiện giờ, cô không hơi đâu đi nghĩ nhiều chi nữa. Có trời mới biết khi nào tên Vạn Côn kia đem tiền trả lại cho cô, nếu mà không có thêm thu nhập, Hà Lệ Chân cảm thấy chất lượng đời sống của mình sẽ bị ảnh hưởng. Cứ để cô trần tục đi vậy, triệt để sà vào lòng của đồng tiền đi vậy.

"Vậy thì tốt, tôi sẽ nói với thầy Lý." Hồ Phi nói, "Nhất định cậu ta sẽ rất vui."

Chương 17

Sau khi bị Diêm Nhuệ Bình và Hồ Phi rầy la, bọn Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh có vẻ như hiền hơn được vài ngày. Ít ra thì nguyên tuần sau đó, đều ngoan ngoãn tới lớp, hơn nữa trong giờ học cũng không quậy phá.

Có một ngày trong tuần, vào giờ học ngữ văn, Vạn Côn cứ ngồi dựa vào ghế ngăn người nhìn cái bàn học. Mặt bàn trống không, chẳng biết cậu ngồi nhìn gì nữa. Tan tiết học, Hà Lệ Chân đang đi về văn phòng, giữa đường liền nghe một tiếng gọi: "Tới đây." Sau đó có một bóng người lướt ngang qua cô, Vạn Côn đang sải bước rất rộng. Hà Lệ Chân đứng lại, nhìn thấy bóng của cậu quẹo vào một nơi. Là gian nhà kho chứa đồ hôm nọ. Hà Lệ Chân mím mím môi, đi tới đó.

Vạn Côn đợi cô ở trong gian phòng.

Hà Lệ Chân đóng cửa lại, xoay người nhìn cậu. Kho chứa đồ này cũng không khác hôm nọ bao nhiêu, ngoại trừ bụi bặm đã hơi dày hơn một chút. Vạn Côn hai tay đút trong túi, nhàn nhã đứng một bên.

Hà Lệ Chân nói: "Có chuyện gì?"

Vạn Côn nhìn cô, tùy tiện rút một vật từ túi sau của quần mình ra, thả lên bàn bên cạnh. Hà Lệ Chân nhìn theo, là cuốn vở ghi chép của cậu. Cuốn vở ấy bị rơi vào tay một chủ nhân như thế này cũng thật đáng thương, chữ thì chưa thấy viết được bao nhiêu, mà đã bị giày vò không còn ra hình dáng một cuốn vở nữa, nếu không bị vò thì cũng bị cuộn lại, trông rất tả tơi.

Hà Lệ Chân nói: "Em lấy vở ghi chép ra làm gì?"

Vạn Côn chỉ chỉ cuốn vở, vẻ mặt chuẩn bị bắt chẹt vì biết mình ăn chắc: "Cô làm cô giáo kiểu gì vậy."

Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, "Cái gì?"

"Cô cũng quá qua loa đi." Vạn Côn ngó trái ngó phải, lạnh lùng nói, "Em viết trình trọng như vậy cho cô, sao cô lại có thể trả lời em hết sức tùy tiện, có trách nhiệm hơn một chút được không?"

Hà Lệ Chân không buồn để ý đến thái độ của cậu, ôm quy tắc sống "có sai phải sửa" của mình, đang cẩn thận nhớ lại nội dung lời phê cô đã viết, "Ồ..." Cô nhớ ra xong, nói: "Cô bảo em ráng học đàng hoàng, phấn đấu mỗi ngày, sao lại gọi là hết sức tùy tiện?"

Vạn Côn bị cô làm ghen hòng, trừng mắt tiến lên một bước.

"Em xin lỗi cô mà cô viết cho em câu đó?"

Hà Lệ Chân nhìn cậu hơi lầy lăm lăm, "Bằng không thì em kêu tôi nên viết gì?"

"Em..."

Vạn Côn chột bít, sau đó xây lưng lại, đá vào một cái chân bàn bên cạnh, tùy tiện nói: "Gì đi nữa cũng không phải câu như vậy."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, cậu thiếu niên đứng ngược sáng, bóng hình của cậu là một đường cong mạnh mẽ đầy sức sống. Vạn Côn giống như đang có thù với cái bàn đó, chân cứ thế mà đá rồi lại đá, Hà Lệ Chân không nhìn được, bảo cậu: "Em đừng phá cái bàn đó nữa."

Vạn Côn quay đầu qua nhìn cô một cái.

Hà Lệ Chân: "Vở ghi chép hàng tuần chỉ là để luyện viết văn, chứ thật ra cũng không có công dụng gì khác, mà cô viết cho em câu đó, thật sự là hy vọng em có thể học hành cho tốt, trải qua một quãng thời gian thật vui vẻ. Với lại, cô cũng sẽ không ứng phó qua loa với em, bởi vì trong mắt cô, tất cả các em đều như nhau."

"Ồ?" Vạn Côn bất chợt nhướn mảy, Hà Lệ Chân thản nhiên đứng đó dưới ánh mắt "ông đây đéch tin" của cậu. Tâm trạng của Vạn Côn đột biến, cứ như là đang cầm chứng cứ, rút từ trong túi ra một cuốn vở, ném lên bàn.

"Vậy em này thì sao?"

Hà Lệ Chân nhìn theo, cuốn vở ghi chép ấy được giữ gìn rất kỹ lưỡng, chỉ bị hai vệt dơ còn rất mới, trông có vẻ như là do Vạn Côn mới làm ra. Trên giấy bao tập ghi tên của chủ nhân - Ngô Uy.

Hà Lệ Chân bất chợt cảm thấy rằng mình hơi đau.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân chằm chằm, không nói câu nào, giống như đang đón xem sự hoảng loạn của Hà Lệ Chân sau khi lời "nói dối" của cô bị lật tẩy. Hà Lệ Chân hít sâu vào một hơi, nói: "Tại sao em lại đi lấy vở ghi chép của người khác." Không đúng, câu hỏi của cô nên đi vào chi tiết hơn một chút "Vở ghi chép đã được trả về rồi, vở của Ngô Uy đáng lý ra phải nằm trong tay em ấy, em làm thế nào mà nó lại vào tay em."

Vạn Côn chẳng để ý tẹo nào đến lời chất vấn của Hà Lệ Chân, chỉ cuốn vở ấy nói: "Lời phê của cô dành cho nó rõ ràng là đến cả trăm chữ, viết cho em thì chỉ có tám chữ, cô còn dám bảo là không qua loa ứng phó với em."

Hà Lệ Chân: "Có phải là em đã bắt nạt Ngô Uy?"

Vạn Côn: "VẬY mà còn có mặt mũi nói coi mọi người đều như nhau."

Phen này Hà Lệ Chân đã nổi giận. Cô đập tay chát xuống cuốn vở trên bàn một cái.

"Tôi hỏi em có phải là đã bắt nạt Ngô Uy không!"

Vạn Côn cũng lên con, lấy tay dùng sức, chiếc bàn bị cậu vát văng ra cách đó một mét, hai cuốn vở trên bàn rớt xuống đất, làm bay lên một lớp bụi. Cậu bước hai bước, đến đứng trước mặt Hà Lệ Chân, sắc mặt vừa xác lác vừa hung hãn.

"Đúng là ông bắt nạt nó đấy, làm gì nhau?"

Hà Lệ Chân giận run lên, "Xem ra những lời giáo huấn của thầy Diêm và thầy Hồ đã không đủ nghiêm khắc, em đừng lo, một lần mà không đủ thì vẫn có lần sau!" Hà Lệ Chân xoay người chực bỏ đi, Vạn Côn lẳng lẳng nói đằng sau: "Được thôi, cô đi tìm đi, chẳng qua cũng chỉ là bị đánh mà thôi, chả có gì ghê gớm cả."

Hà Lệ Chân nhớ lại cảnh trước đây, chậm rãi dừng bước. Cô để cho mình lấy lại bình tĩnh, chậm chạp ngoái đầu, nói với Vạn Côn: "Cô cũng không muốn để em bị đánh, cô cũng không hy vọng em có thể chịu khó học hành như Ngô Uy, nhưng chí ít thì em cũng phải tuân thủ kỷ luật, không làm ảnh hưởng đến người khác."

"Vớ lại" Hà Lệ Chân liếc hai cuốn vở ở dưới đất, nói: "Em nhìn sự việc thì đừng có chỉ nhìn từ góc độ của mỗi mình em. Cô viết nhiều như vậy trong lời phê dành cho Ngô Uy, đó là vì em ấy viết rất nhiều trong vở ghi chép. Học tập cũng giống như cuộc đời, nếu như em muốn được báo đáp, vậy bản thân phải bỏ ra hơi sức, đừng cứ đòi được ăn khi không làm gì."

Vạn Côn đứng yên tại chỗ, hơi nghiêng đầu nhìn Hà Lệ Chân, mặt không có bất cứ biểu cảm nào. Hà Lệ Chân xem như cậu đang suy nghĩ về lời của cô, đợi một lúc, vẫn không thấy cậu trả lời.

"Em nghe có hiểu không?"

Vạn Côn gật gù, chậm rãi nói: "Cũng có nghĩa là, nếu tôi viết nhiều, thì cô sẽ viết nhiều cho tôi, đúng không."

"..." Có lúc Hà Lệ Chân muốn mở đầu cậu ra, nhìn xem rốt cuộc mạch não của cậu nó khác với của người bình thường chỗ nào.

Vạn Côn nói "được," rồi nhặt vở lên bỏ đi. Hà Lệ Chân bỗng nói: "Còn nữa!"

Vạn Côn chậm chạp xoay người.

"Cô nói cho em biết, em đừng có ăn hiếp bạn học." Hà Lệ Chân chăm chú nhìn thẳng vào mặt Vạn Côn, nghiêm túc bảo: "Nếu mà để cô biết được, cô sẽ tuyệt đối không nương tay với em nữa."

"Cô cứ nói thẳng với tôi là cô không muốn tôi đụng vào thằng mập đó là được." Vạn Côn đáp một cách biếng nhác: "Nếu muốn tôi không đụng vào nó, lần sau đừng có qua quýt như thế với tôi nữa." Nói xong, cậu như hoàng đế vừa ban đại xá cho thiên hạ, lướt qua người cô.

Hà Lệ Chân trợn mắt há mồm, cô cảm thấy cả đời này chắc cũng sẽ không gặp được học sinh kiểu này lần thứ hai. Khi tay của Vạn Côn đã đặt lên nắm cửa, Hà Lệ Chân lại nhớ ra một chuyện.

"Chỗ..."

Vạn Côn ngoái đầu, "Hả?"

Hà Lệ Chân: "Chỗ bị thương sau lưng em thế nào rồi. Cứ đồn thầy Diêm đánh có bị trúng hay không?"

Vạn Côn cười cười: "Ai nói với cô là bị đánh một cú."

"Cái gì?"

Vạn Côn: "Không sao, cô không cần phải bận tâm."

"Sau khi em về nhà có thoa thuốc đàn hoàng không."

"Ừ."

Chưa tới nửa giây, Hà Lệ Chân đã suy ra được là cậu đang nói dối.

"Thân thể là của em, em không quan tâm hơn được một chút sao?"

Vạn Côn xoay người lại đối diện với cô, sắc mặt nhìn có vẻ như là trời đã quang mây đã tạnh.

"Em ở một mình, không có ai thoa thuốc cho em."

Hà Lệ Chân nói: "Em không có đến một tám bạn? Ngô Nhạc Minh thì sao?"

Vạn Côn không đáp lời, xây lưng lại nói: "Nếu cô quan tâm đến vậy, thì tôi cho em là được." Nói xong, cậu cũng không đợi Hà Lệ Chân trả lời, mở cửa đi mất.

Hà Lệ Chân đứng yên chỗ cũ, nghe tiếng chuông vào học vang lên bên ngoài, nhớ đến tám lưng rộng lớn của cậu, cảm thấy tai hơi nóng.

Chiều hôm đó, cô ngồi trong văn phòng, Bành Thiển đứng bên cửa sổ nói với cô: "Cậu xem này, lớp 12-6 đang trong tiết thể dục." Hà Lệ Chân nghĩ bụng, đương nhiên là cô biết đám học sinh đang trong tiết thể dục. Thời khóa biểu của lớp 12-6, cô còn thuộc lòng hơn cả Hồ Phi. Hà Lệ Chân đến bên bệ cửa sổ, Bành Thiển cầm tách trà trong tay, nhìn xuống sân. Có hai lớp đang trong giờ thể dục. Ánh mắt của Hà Lệ Chân nhẹ nhàng đảo quanh, tìm được bóng dáng của thiếu niên nọ. Có lẽ là chỗ bị thương sau lưng đã đỡ hơn nhiều, cậu lại đang chơi banh với một đám người.

Hà Lệ Chân có thể nhìn ra, đội bên kia là học sinh của lớp 12-5. Cô cũng dạy ngữ văn cho lớp 12-5, nhận ra thủ lĩnh của đội kia là Phó Lập, cũng là học sinh khiến người ta đau đầu nhất trong lớp 12-5.

"Cậu đoán đội nào sẽ thắng?" Bành Thiển cũng đang nhìn trận đấu ấy.

"Mình không rành về bóng rổ." Hà Lệ Chân nói.

"Banh vào rổ thì được điểm thôi, có gì khó hiểu đâu."

Hà Lệ Chân không nói gì, Bành Thiển nói: "Tớ cảm thấy lớp 12-6 sẽ thắng."

Hà Lệ Chân liếc cô ấy một cái, Bành Thiển không quay đầu, mắt vẫn dán vào trận đấu, "Cậu thấy sao?"

Hà Lệ Chân đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới, cô muốn để cho bản thân quan sát trận đấu bóng rổ này một cách công bình và khách quan, nhưng ánh mắt của cô lại không kèm được, luôn dừng lại trên một người.

Trong vòng mười mấy phút đồng hồ, một mình Vạn Côn đã giành được 20 điểm. Cậu nức đỏ mồ hôi, kéo áo lên lau lau mặt. Mỗi một lần cậu nhảy lên, những nữ sinh vây quanh reo hò.

Chẳng bao lâu sau, lớp 12-6 lại vào được một quả bóng, hai bên xảy ra một chút tranh cãi, lúc nam sinh ghi điểm nhảy lên, đã tông trúng một học sinh lớp 12-5. Đám học sinh lớp 12-5 này giờ vẫn luôn bị áp đảo liên trở nên như một mớ rơm khô, bị chút xô xát này mỗi lửa, lập tức bùng cháy. Phó Lập chạy tới, đẩy nam sinh kia một cái.

"Ê ê ê." Bành Thiển thì cứ như đang có kịch để xem, nói: "Gây nhau rồi."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng thì thấy hai lớp đã chia ra thành hai phe trên sân banh, lớp 12-5 đứng bên trái, dẫn đầu là Phó Lập, lớp 12-6 đứng bên phải, dẫn đầu là đám Ngô Nhạc Minh tìm mãi một hồi, mới trông thấy Vạn Côn đang còn dựa vào cột bóng rổ giữ giày. Có vẻ như giày của Vạn Côn bị một đồng cát bên trong, cán chân khiến cho cậu rất khó chịu, giữ một hồi mới sạch hết. Vạn Côn không lên tiếng, đám học sinh lớp 12-6 cũng không dám nói gì. Phó Lập chỉ Vạn Côn mắng: "Vạn Côn mày đừng có làm bộ làm tịch! Mày tưởng ai sợ mày chứ!"

Vạn Côn mang giày vào cột dây xong, sau đó mới tà tà đi đến trước đội ngũ. Cậu chơi banh bị nóng, áo vén lên hết nửa, để lộ nửa phần bụng, tiến đến trước đám người kia như một tên trùm lưu manh, hiền hoà mỉm cười với Phó Lập, nhướn chân mày nói: "Ngại quá, tao làm bộ làm tịch mãi thành quen rồi, mày tính sao đây?"

Phó Lập tức đến phình hết cánh mũi, vung nắm đấm.

Hà Lệ Chân kinh hãi la lên một tiếng trong văn phòng, "Thầy Hồ đâu? Mau mau đi tìm thầy Hồ!" Cô cúi đầu mở di động lên, muốn gọi điện thoại cho Hồ Phi. Bành Thiển đứng bên cạnh nhìn rất lấy làm thú vị, nói: "Hào hứng quá đi."

Hà Lệ Chân quay đầu qua nhìn, chỉ trong nháy mắt mà Phó Lập đã bị Vạn Côn hạ đo ván, đè lên mà đánh, không có cách nào để đánh trả được. Đám học sinh lớp 12-5 chịu hết nỗi, không biết ai đó rống lên một tiếng, nam sinh của hai lớp liền như nấp nôi áp suất, bung vào nhau. Những học sinh xung quanh lâu lắm rồi mới được mục kích một màn đấu võ sống động như vậy, giữ khoảng cách 5 mét rồi tìm chỗ tốt, xì xào bàn tán hoặc mặc sức chụp hình.

Hà Lệ Chân sốt ruột muốn khóc tới nơi, "Bành Thiển cậu đừng nhìn nữa!"

"Chặc." Bành Thiển cuối cùng mới dời ánh mắt, an ủi Hà Lệ Chân: "Không sao đâu, cậu nhìn đi, không phải đã tới rồi sao."

Hà Lệ Chân nhìn xuống, y như rằng, lối vào sân vận động đang có mấy người bước tới. Hồ Phi, Diêm Nhuệ Bình, và thêm vài thầy giáo khác, trong tay lăm lăm roi gậy.

Giảng co không được bao lâu sau, đám đầu têu Vạn Côn và Phó Lập bị Diêm Nhuệ Bình dẫn đi mất. Lúc Vạn Côn rời đi, dường như lại ngẩng đầu nhìn về hướng văn phòng một cái.

"Tốt đẹp biết bao." Bành Thiển bắt chọt nói.

Hà Lệ Chân không hiểu, "Cái gì?"

Bành Thiển nói, mặt buồn buồn: "Tuổi trẻ ấy mà, tốt đẹp biết bao."

"..." Đối với kiểu tôn thờ tuổi trẻ ấy, Hà Lệ Chân không tán thành cho lắm.

"Tớ và bạn trai tớ chia tay rồi."

Bành Thiến chợt nói một câu hết sức bất ngờ, khiến cho Hà Lệ Chân sững người. Cô nhìn về phía Bành Thiến, ánh mắt của Bạch Thiến không dời đi, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

"... Sao vậy?" Hà Lệ Chân hỏi.

"Anh ta làm việc ở bộ công thương, nhỏ hơn tớ bốn tuổi." Nét mặt Bành Thiến vẫn không mang biểu cảm gì, nói: "Mới tốt nghiệp cách đây không lâu."

Quan hệ giữa Hà Lệ Chân và Bành Thiến rất tốt, bình thường cũng cùng nhau đi ăn và dạo phố. Nhưng đây là lần đầu tiên Bành Thiến nhắc đến chuyện liên quan đến bạn trai của cô ấy.

"Cho nên mới nói." Sắc mặt của Bành Thiến trở nên thản nhiên, nhìn Hà Chân, "Tuổi trẻ, thì không lâu bền." Cô ấy bung tách trà lên, cầm trong tay, tựa như mùa đông đang áp lên tay mình.

"Nhất là đàn ông..." Bành Thiến nói, "Giống như mới vừa rồi, nổi hứng lên thì cái gì cũng dám làm, lời gì cũng dám nói, giống như là đặt không biết bao nhiêu tâm can vào đấy. Hứng qua rồi, liền thay đổi nhanh hơn ai hết."

Cuối cùng, cô ấy uống một ngụm nước, nói: "Tuổi còn nhỏ, thì thích chơi."

Nói đoạn, cô ấy quay người, Hà Lệ Chân không kịp nói được ngay đến một câu an ủi, cô ấy đã quay về lại chỗ ngồi của mình.

Hà Lệ Chân chậm chạp xoay đầu, đứng bên cánh cửa sổ, nhìn ra sân vận động. Một nữ sinh đuổi theo đến bên Vạn Côn, tặng cho cậu một chai nước uống. Diêm Huệ Bình bảo cô bé đi trước đi, cô bé cũng không dấu diếm gì, cầm chai nước nhét vào lòng Vạn Côn, chả sợ ai. Vạn Côn thản nhiên liếc cô bé một cái, vạn chai nước mở ra rồi uống.

Tiếng học sinh nô đùa trên sân vận động rộng lớn phía sau lưng đôi khi vẳng lại. Gió cuốn tới, mang theo cát bụi và vụn lá.

Hà Lệ Chân đứng bên bệ cửa sổ, nhìn cảnh tượng náo nhiệt phía dưới, khe khẽ cười một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Chương 18

Sau khi tan học, vì Hà Lệ Chân muốn an ủi Bành Thiên tâm trạng đang sa sút vì thất tình, nên mời cô ấy đi ăn.

"Cậu muốn ăn gì?" Hà Lệ Chân hỏi.

Bành Thiên ra khỏi cổng trường, gào lên: "Ăn thịt!"

"...." Hà Lệ Chân gật đầu: "Ăn thịt nướng?"

"Đi liền!"

Hà Lệ Chân và Bành Thiên tới một quán thịt nướng kế trường học. Bà chủ quán là một người Hàn Quốc, mặt tiền của quán không lớn, nhưng mùi vị rất chính thống, buôn bán đặc biệt đắt khách.

Sau khi Hà Lệ Chân và Bành Thiên vào trong quán, thực khách đã ngồi gần như kín chỗ. May là bọn họ chỉ có hai người, tìm được một bàn trống ngồi vào. Vị trí hơi chật, bên phải là thực khách khác, bên trái là một tấm bình phong cao một mét. Hai người ngồi xuống xong, nhân viên phục vụ đem thực đơn tới, Hà Lệ Chân đưa hết cho Bành Thiên, "Cậu gọi đi nhé, muốn"

"Rót!!! Rót nữa rót nữa! Tiếp nào tiếp nào!"

Vách bên cạnh chợt truyền đến một trận la hò ầm ĩ. Hà Lệ Chân ngưng nói, cảm thấy giọng nói vừa rồi có vẻ quen tai. Cô nghiêng đầu, hơi hơi thẳng lưng ra để ngó bên cạnh.

Đây là một chiếc bàn 7,8 người ngồi, Hà Lệ Chân thoáng chốc đã nhận ra là lớp 12-6 đang tụ họp. Có một người đang ngồi xây lưng về phía cô, là Vạn Côn. Hình như Vạn Côn đang cầm một ly rượu trong tay, kế bên là một nữ sinh đang còn rót rượu cho cậu, người bên kia này giờ hò hét chính là Ngô Nhạc Minh. Cô bé nữ sinh tên là Lý Oánh, người đã đưa nước cho Vạn Côn trong giờ thể dục chiều nay.

Rượu đã rót đủ rồi, Vạn Côn muốn uống, Lý Oánh nín lấy cánh tay cậu, hơi không vui: "Còn chưa nói vài lời nữa mà, vội gì chứ."

Vạn Côn đặt ly rượu xuống, cười một cách vô lại: "Vài lời gì."

Lý Oánh bị cậu cười đỏ mặt lên, "Hôm nay là sinh nhật của em í mà, anh nói vài lời chúc mừng đi."

Vạn Côn cười cười biếng nhác, nói: "Chúc em già thêm một tuổi."

"Đáng ghét." Lý Oánh giơ tay đấm cánh tay của Vạn Côn, hai bên má nở hai đóa hoa thẹn thùng, vẻ mặt hờn dỗi. Vạn Côn chau mày, xê dịch ly rượu qua chỗ khác, "Đừng làm rộn, đồ rượu bây giờ."

"Đồ thì em lại rót nữa cho anh mà."

Hà Lệ Chân quay đầu về lại, Bành Thiển cũng để ý thấy rồi, thì thào: "Lớp 12-6 à?"

Hà Lệ Chân gật đầu.

"Thật là phục tụi nó." Bành Thiển nói, "Chiều nay thì cả đám đánh nhau sôi sục ngút trời, tới tối lại kéo nhau đi ăn sinh nhật. Lấy đâu ra nhiều tinh lực thế."

Hà Lệ Chân muốn đổi đề tài, nói: "Kệ họ đi, cậu gọi xong thức ăn chưa."

"Xong rồi." Bành Thiển trả lại thực đơn cho người phục vụ, người phục vụ đi mất, Bành Thiển liền ngồi thở vắn thở dài.

Hà Lệ Chân: "Đừng quá để tâm, rất mau rồi sẽ qua thôi, dù sao, dù sao." Cô tìm từ, nói: "Dù sao thì cũ không đi, làm sao mới có thể tới."

"..." Bành Thiển nín thình nhìn cô, bảo: "Cậu an ủi tớ kiêu đó à."

Hà Lệ Chân: "Mình rất thật lòng đấy."

Nhân viên phục vụ đem mấy chai bia tới, Hà Lệ Chân ngó ra.

"Cậu gọi bia?"

"Gọi chứ, mượn rượu giải sầu cậu mà không biết thì uống công cậu làm cô giáo dạy văn."

Hà Lệ Chân nói: "Nhưng mà mượn rượu giải sầu càng thêm sầu."

"Xí!" Bành Thiển trừng mắt với cô, Hà Lệ Chân lập tức đầu hàng: "Được được, cậu cứ uống."

Cách vách bên kia, Vạn Côn đã uống xong một ly, mọi người xung quanh vỗ tay, kêu Lý Oánh rót tiếp.

Lý Oánh là một nữ sinh rất xinh đẹp, nhưng cũng chẳng ưa gì học hành, ăn mặc hở hang, cũng khá nổi tiếng ở trường kể bên, không ít người theo đuổi. Tiếc thay tim đã có chủ, bao nhiêu tâm tư dán chặt hết lên Vạn Côn, Vạn Côn chỉ cần đến trường, đi đâu cô bé cũng sẽ đeo theo, hận không mọc luôn trên người của cậu. Hôm nay là ngày sinh nhật của cô bé, Lý Oánh mặc một bộ đồ rất gợi cảm, trang điểm đậm, lông mày giả gắn trông vừa đậm vừa dày.

Cô bé đứng bên cạnh Vạn Côn, nhìn cậu uống hết rượu.

Một nam sinh kế đó nói: "Làm gì vậy hả, mau mau rót thêm."

"Rót rót rót!"

Mặt của Lý Oánh đỏ bừng, tựa như đang cố ra vẻ lúng túng, nói với Vạn Côn: "Anh có sao không? Còn uống được không?"

"Phì." Ngô Nhạc Minh đang cắn hạt dưa bên kia, cười phun hết ra. "Em đừng có giỡn chứ, em có biết tử lượng của anh Côn tới đâu không, còn uống

được không, mau mau rót đi! Mắt không biết nhìn, tương lai chả có, mai mốt ai thêm em."

Mọi người cười ầm lên, Lý Oánh trừng cậu ta, "Sao anh biết không ai muốn!"

Ngô Nhạc Minh nói: "Có có có, ai cũng muốn em Lý vĩ đại, mau rót rượu."

Anh một câu em một câu, Lý Oánh bung rượu lên rót cho Vạn Côn, rồi lại rót luôn một ly cho mình, nói: "Ly này em uống cùng anh."

"Ồ." Có một nam sinh đang chê, "Chỉ uống cùng thôi à, không làm gì khác cùng à?"

Mặt Lý Oánh lại đỏ lên, Vạn Côn cười đập nam sinh kia một cái, nói: ", đừng nói bậy, đá chết mày á."

Rượu vào mấy tuần, bầu không khí quanh bàn ăn càng lúc càng sôi nổi.

Tương phản với bên kia, bàn của Hà Lệ Chân và Bành Thiến càng trông yên tĩnh một cách rõ rệt hơn. Bất kể phải chịu tổn thương đến cỡ nào, Bành Thiến vẫn lo lấp bụng mình đã. Cô ấy cứ gắp ăn lia lịa, đôi khi còn ngẩng đầu lên nhắc Hà Lệ Chân.

"Cậu ăn đi chứ, sao không ăn, tiết kiệm tiền?"

Hà Lệ Chân bật cười, nói: "Mình còn chưa nghèo đến mức đó."

"Thế sao không ăn?"

Hà Lệ Chân: "Hiện giờ mình không đói mấy, cậu lo ăn của cậu đi."

"Vậy tớ sẽ để kệ cậu đấy nhé."

"Được."

Đúng ngay lúc bàn ăn của Vạn Côn đang chơi một trò gì đó, Ngô Nhạc Minh bị thua đến đặng trời, đang còn gào rống. Bành Thiến nghiêng đầu nhìn một cái, sau đó quay về thì thầm với Hà Lệ Chân: "La giỏi thật."

"Ừ."

"Cậu nói xem, nếu mà hiện giờ thầy Hồ cũng đang ăn ở đây, tình hình liệu có đặc sắc hơn không?"

Hà Lệ Chân: "Không có thầy Hồ thì vẫn còn có chúng ta chứ. Chúng ta cũng là giáo viên cơ mà."

"Hai đứa mình?" Bành Thiến uống hết bia trong ly, nói: "Hai đứa mình không được đâu, tớ không dạy lớp đó, cậu" Bành Thiến đặt ly xuống, ngo ngo Hà Lệ Chân, "Cậu dạy hay không cũng như nhau."

"Hà Lệ Chân: "..."

Bành Thiến uống xong một chai bia, mặt cũng hơi ửng đỏ. Cô ấy đã ăn no rồi, cầm đôi đũa trong tay, chọc lung tung trên vỉ nướng, chọc mấy cái xong rồi thì thờ dài.

Hà Lệ Chân nói: "Đừng thờ dài nữa, không phải đã qua rồi sao."

"Đã qua rồi..." Bành Thiến nói, "Nhưng mà tớ còn muốn kết hôn với hần." Cô ấy nói được nửa câu, rồi phần còn lại thì giọng đã nghèn nghẹn, mắt cũng đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã. Hà Lệ Chân hoàn toàn không ngờ được tới màn này, ngồi đờ mắt ra. Sau đó định tìm giấy ăn đưa cho cô ấy, nhưng giấy ăn cũng vừa mới bị Bành Thiến dùng hết sạch. Cô cúi đầu lục túi xách, cũng không có giấy lau mũi.

"Em ơi em." Hà Lệ Chân ngẩng đầu gọi một tiếng, nhân viên phục vụ đứng cách đó 5 mét đang dựa vào quầy nghịch di động, hoàn toàn không nghe thấy. Hà Lệ Chân hơi cao giọng một chút: "Em ơi em!" Do bàn kê bên quá ồn ào, tiếng gọi của Hà Lệ Chân cứ thế bị át hết. Mắt thấy Bành Thiến càng khóc càng nhập tâm, Hà Lệ Chân đứng lên, tự mình đi tới lấy vài miếng giấy lau miệng đem về.

"Cô Hà?"

Bất chợt có ai kêu một tiếng, người Hà Lệ Chân khựng lại.

Vạn Côn quay phắt đầu.

Hà Lệ Chân nhìn cậu một cái, sau đó nói với học sinh ở bàn: "Tự họp hả?"

"Vâng ạ." Ngô Nhạc Minh nói, "Cô Hà cũng đang ăn ở đây ạ?"

"Ừ."

Bàn của đám học trò cũng đã ăn xong, một đồng đĩa không, mấy nam sinh đã ăn uống no nê, ngồi ở ghế hút thuốc.

Hà Lệ Chân nhìn rồi không nhin được nói một câu: "Đừng hút thuốc."

"Hiện giờ cô đã ra khỏi trường rồi mà." Một nam sinh nói.

"Ra khỏi trường thì thế nào." Hà Lệ Chân nói, "Ra khỏi trường thì em không phải là học sinh nữa sao?"

"Ra "

"Đừng hút nữa." Vạn Côn đang ngồi bên trong bỗng lên tiếng. Chưa ai kịp có phản ứng, Vạn Côn đã giơ tay rút điều thuốc trong miệng nam sinh ấy ra, giụi xuống bàn.

Mấy nam sinh kia đều sửng sốt, Ngô Nhạc Minh ngó ngó Vạn Côn, sau đó đưa mắt qua, nói: "Được rồi, đừng hút nữa, cho cô giáo chút mặt mũi ấy mà."

Bọn họ lần lượt ụi tắt thuốc lá, Hà Lệ Chân nói: "Các em tiếp tục ăn đi nhé." Nói xong, cô liền quay trở về chỗ của mình.

Thì ra là Vạn Côn ngồi ngay sau tấm bình phong kế bên.

Hà Lệ Chân đưa giấy vừa lấy về cho Bành Thiến, thở thở: "Đừng khóc nữa mà, học sinh thấy hết đấy."

"Thấy thì sao chứ!" Bành Thiến hơi xin, "Ai nói làm giáo viên thì không thể khóc."

Mấy nam sinh ngồi phía sau ngoái đầu qua nhìn, mặt Hà Lệ Chân hơi đỏ lên, nghiêng người đứng che chắn cho Bành Thiến, khẽ bảo: "Để học sinh thấy nó cười cho, mau lau đi nào."

Bành Thiến sứt sứt mũi, nói: "Hà Lệ Chân, cậu có bạn trai không?"

Hà Lệ Chân hơi khựng lại, nói: "Hỏi câu này làm gì?"

Bành Thiến: "Chỉ hỏi chút thôi mà, chuyện trò á, không thì nói cái gì?"

Có lẽ là vì sự xuất hiện của Hà Lệ Chân mới rồi, bàn ăn cách vách không còn ồn như trước nữa, Hà Lệ Chân còn hơi chưa kịp thích ứng. Cô nói: "Mình đi kêu người phục vụ đem tới ly trà cho cậu tỉnh rượu."

"Đừng đi!" Bành Thiến nín Hà Lệ Chân lại, "Còn hai chai nữa lận, uống hết rồi nói sau."

"Cậu say mất rồi."

"Giả bộ thôi." Bành Thiến nói, "Chưa say!"

Hà Lệ Chân: "..."

"Cậu nói đi, có bạn trai hay chưa?" Bành Thiến giống như là muốn truy cứu vấn đề này tới cùng.

Hà Lệ Chân hét cách, lắc đầu đáp: "Chưa có."

"Vậy cậu thích kiểu đàn ông như thế nào?"

"..." Hà Lệ Chân nói, "Cậu say thật rồi."

"Chưa đâu!" Bành Thiến ra lệnh, "Nói mau, thích kiểu thế nào, có biết cái gì gọi là chị em phụ nữ tâm tình không hả, nói ra mau!"

"Vạn Côn!" Ngô Nhạc Minh la lên một tiếng, Hà Lệ Chân giật bản mình.

Ngô Nhạc Minh: "Đang hỏi anh đấy, chơi gì giờ, ngồi ngây ra làm gì chứ."

"...À." Giọng của Vạn Côn truyền đến từ cách vách, "Bọn mày quyết định đi, chơi gì cũng được."

Hà Lệ Chân cảm thấy bữa ăn này giống như đang ngồi trên xe đang vượt qua núi, lúc lên lúc xuống.

Một nam sinh đề nghị: "Vậy thì chơi xúc xắc?"

Ngô Nhạc Minh gật đầu, "Được thôi."

"Không muốn đâu." Lý Oánh và hai cô nữ sinh bên cạnh cùng phản đối, "Mấy anh chơi cái đó còn bọn em thì sao, chán quá đi."

Ngô Nhạc Minh nói: "Vậy bọn em muốn chơi gì?"

Lý Oánh nói: "Dù sao thì cũng không chơi xúc xắc."

"...." Ngô Nhạc Minh cười cười, nói: "Được, em là nhân vật chính em quan trọng nhất, em muốn chơi gì thì nói đi vậy."

Lý Oánh quay qua bàn bạc với hai nữ sinh kia, sau đó len lén liếc Vạn Côn một cái, bắt đầu từ lúc này, Vạn Côn vẫn luôn ngồi dựa lưng vào tấm bình phong, chẳng nói chẳng rằng.

"Chơi nói thật hoặc mạo hiểm." Lý Oánh nói.

"Này, bọn con gái các em có biết chán không hả." Ngô Nhạc Minh nói, "Suốt ngày chỉ có mỗi màn này."

"Anh chơi hay không? Không chơi thì tự mình đi đi, bọn em chơi." Lý Oánh đảo mắt khinh bỉ, "Đâu thèm anh bám theo đâu."

"Ê."

"Lệ Chân? Hà Lệ Chân?"

"... Hả?"

Bành Thiên bắt mãi gõ gõ xuống bàn, nói: "Mau nói đi, tớ chờ cậu đến sắp ngủ gục rồi."

Hà Lệ Chân hơi thất thần, đáp: "Nói, nói gì chứ?"

Bành Thiên cười thần bí, hỏi: "Cậu thích đàn ông kiểu như thế nào?"

Vạn Côn cầm chiếc bật lửa trong tay, đầu hơi dựa vào tấm bình phong. Bật lửa xoay trong tay, từng vòng từng vòng một.

Chương 19

Hà Lệ Chân cầm miếng giấy lên lau lau tay, nói: "Mình cũng không biết, có đủ cảm giác là được."

"Xì." Bành Thiên thẳng người lên, "Nhàm chán, chung chung quá."

Hà Lệ Chân nói: "Được rồi, đừng uống nữa, ăn no rồi thì chúng mình đi đi thôi."

"Không đi, chưa ăn no mà." Bành Thiển cầm lấy cái chai, lại khui thêm một chai bia nữa.

Hà Lệ Chân: "..."

"Cô ơi..."

"Cô Hà ơi?"

Hà Lệ Chân định thân, thấy Lý Oánh đang còn kêu mình.

"Sao?"

Lý Oánh nói: "Cô có muốn ngồi cùng bọn em không ạ?"

"Cái gì?" Hà Lệ Chân không hiểu nổi, cái gì mà ngồi cùng?

"Ui da là bọn em chia tổ đó mà, thiếu mất một người á." Lý Oánh coi bộ cũng đã uống không ít, trong mắt đã đầy tơ máu. Cô bé nói: "Chơi một chút thôi, dù sao cũng chưa muộn lắm."

"Không"

"Chơi chơi chơi!" Không để Hà Lệ Chân kịp từ chối, Bành Thiển đã hào hứng, "Cô chơi với bọn em, chơi gì thế?"

"Bành Thiển!" Hà Lệ Chân thì thào, "Cậu"

"Tốt quá, cô mau mau tới đây." Lý Oánh khó khăn lắm mới tìm được người cho đủ số chẵn, bao nhiêu sức tập trung đều đặt trên người Bành Thiển, hoàn toàn lơ đễnh Hà Lệ Chân. Bành Thiển loạng choạng đứng dậy. Hà Lệ Chân sợ cô ấy té, canh chừng cẩn thận.

"Cho thêm chiếc ghế." Lý Oánh chừa ra cho Bành Thiển một chỗ ngồi, kéo ghế tới. Tuy Bành Thiển không dạy lớp 12-6, nhưng trong tổ giáo viên của khối lớp 12 trong Trung Nhị tổng cộng chỉ có vài ba giáo viên, học sinh đều biết mặt hết.

"Cô Bành, chúng ta chơi nói thật hoặc mạo hiểm, chia phe." Lý Oánh giải thích luật chơi với cô ấy. "Bên này của chúng ta là một phe, bên kia của bọn họ là một phe."

Hà Lệ Chân đứng bên rất ngại, muốn quay về chỗ ngồi, Ngô Nhạc Minh ở bên kia chạy tới kéo ngay một chiếc ghế đến bên đùi cô, cũng không nói gì. Hà Lệ Chân không tiện phụ lòng tốt của người khác, đành ngồi xuống. Cô vừa ngồi xuống thì phát hiện người ngồi ngay đối diện là Vạn Côn.

Vạn Côn dựa ra phía sau, chây thành một đống bùn nhão. Có thể là đã buồn ngủ do uống rượu, giữa cơn buồn ngủ và men say, trông có vẻ nặng nề.

"Nhiều người quá, mình khỏi luân phiên từng người, cứ mỗi bên phái ra một người, ai thắng có thể chọn một người của phe kia để chơi." Lý Oánh giới thiệu luật chơi chớp nhoáng, sau đó ném hai cục xúc xắc vào trong một ly rượu không.

"..." Bọn học sinh này, Hà Lệ Chân âm thầm nghĩ, xúc xắc cũng mang theo bên mình nữa.

Trò chơi nhanh chóng bắt đầu.

Đi đầu cho hai bên là Lý Oánh và Ngô Nhạc Minh. Lý Oánh che miệng ly, làm như đang phù phép, lắc trên lắc dưới lắc trái lắc phải, cuối cùng trong tiếng cảm rầm mất hết kiên nhẫn của Ngô Nhạc Minh, ụp xuống mặt bàn.

2 + 3, 5 nút.

"Ha ha ha!" Ngô Nhạc Minh cười ngất ngưởng, "Lắc xí ngẫu mà lắc ra đến tiêu chuẩn như thế này của em thì anh cũng phục luôn." Cậu ta lấy chiếc ly qua bên mình, lắc quanh một vòng trong tay, rồi ụp xuống mặt bàn.

1 + 3, 4 nút.

"..."

"Ngô Nhạc Minh, cái đồ vô dụng." Mấy nữ sinh cất tiếng chê bai, Lý Oánh giật chiếc ly trở về trước mặt mình, Ngô Nhạc Minh cười cười, dẫu dẫu môi với Vạn Côn, "Đây không phải là tạo cơ hội cho anh sao, đi đi."

"Em chọn cái mặt anh cơ!" Lý Oánh nói, "Ai bảo anh lôi em ra làm trò cười, anh tự nói đi, anh muốn nói thật hay là mạo hiểm."

Ngô Nhạc Minh hai tay ngửa lên trời, giống như một tên lưu manh, "Tuý ý đi."

Lý Oánh nói: "Vậy thì mạo hiểm nhé."

Ngô Nhạc Minh nói một cách bất cần, "Được, muốn anh làm gì?"

Lý Oánh ngó quanh quất, bất chợt trông thấy Hà Lệ Chân đang ngồi kế bên Ngô Nhạc Minh, Hà Lệ Chân nảy sinh một dự cảm không lành, quả nhiên trông mắt của Lý Oánh đảo một vòng, nói: "Anh ôm cô giáo một cái đi!"

Hà Lệ Chân: "..."

Hai đứa này đứa nào cũng uống bí tỉ, Ngô Nhạc Minh không chút chùn chân, gật đầu nói: "Được thôi." Cậu ta quay đầu nhìn Hà Lệ Chân, nói: "Cô ơi, cảm ơn sự dạy dỗ ân cần của cô, chúng ta ôm một cái nha."

Hà Lệ Chân nhìn cậu cười cười, nói: "Em cảm ơn cô đã ân cần dạy dỗ?"

Ngô Nhạc Minh trịnh trọng gật đầu.

"Được." Hà Lệ Chân nói, "Em phải hứa với cô tuần sau nộp bài tập thì cô mới ôm em một cái."

Mặt của Ngô Nhạc Minh hơi sa sầm.

"Có hứa hay không?"

"Đôi cái khác được không hả." Ngô Nhạc Minh cọt nhả sấn đến gần Hà Lệ Chân, nói: "Sau này trong giờ học em sẽ không phá nữa."

Hà Lệ Chân nhướn mày, "Nói thật không đó?"

"Vạn lần thật!"

Hà Lệ Chân gật gù, đứng lên ôm cậu ta một cái.

"Ồi ời ời!" Cả một bàn đầy học sinh cộng thêm Bành Thiến đều đua nhau reo hò. Ngô Nhạc Minh cười toe toét ôm lại cô.

Vạn Côn ngồi trên ghế, tóc mái loà xoà trước mắt, nhìn không rõ vẻ mặt.

Đến vòng thứ hai, tới lượt Bành Thiến và một nam sinh của phe kia.

Bành Thiến gieo xúc xắc như là có thần phù hộ, gieo được hai cái 5 nút, là mười nút, không chút nghi ngờ chính là người toàn thắng. Nam sinh kia chọn nói thật, Bành Thiến hỏi cậu ta: "Có muốn thi lên đại học hay không?"

Mặt nam sinh đỏ bừng, Bành Thiến tiếp tục nói: "Không được nói dối đó nhá, chơi trò chơi mà không nghiêm túc, mai này không làm nên trò trống gì đâu."

Mọi người quanh bàn đều nhìn cậu ta, nam sinh đó cuối cùng đỏ bừng mặt, gật đầu, "Muốn..."

"..." Cả đám im phăng phắc. Cậu bé này tên là Lý Vinh Quân, mấy năm nay mỗi lần thi bộ môn đều không đạt quá 30% số điểm.

"Tốt tốt." Bành Thiến vỗ tay, không muốn đả kích tư tưởng tích cực của cậu bé, nói: "Có chí hướng là được! Hiện giờ cố gắng cũng không muộn!"

Trò chơi cứ thế lần lượt diễn ra. Do giáo viên có mặt ở đó, đám học sinh không dám làm trò gì quá điên rồ, bất kể là câu hỏi hoặc là yêu cầu, đều nằm trong khuôn khổ. Thỉnh thoảng sẽ có vài trò buồn cười, nói chung là rất thú vị. Hà Lệ Chân cũng dần dần hoà mình vào nhóm, tuổi trẻ quả nhiên rất tươi đẹp, trong sáng hoạt bát, vài chai rượu vào bụng rồi, tựa như hết thấy ân oán đều được hoá giải.

Rất nhanh chóng đã đến lượt Vạn Côn.

Cùng phiên với Vạn Côn là một nữ sinh bên cạnh Lý Oánh, tên là Ngô Giai Giai. Cô ta xúc xúc xắc ra kết quả rất khá, 9 nút. Đến lượt Vạn Côn, cậu cầm chiếc ly, tùy tiện úp đại xuống mặt bàn, 5 nút.

"Ui da." Ngô Nhạc Minh nhồm lên ngó số nút, sau đó ngồi xuống trở lại, nói: "Anh tiêu rồi, anh sắp bị làm thịt rồi."

Vạn Côn thì chả sao cả, ngậm hờ điều thuốc, thản nhiên ngồi xuống, nhìn Ngô Giai Giai. Ngô Giai Giai bị nhìn đỏ hết cả mặt, ho một tiếng, nói: "Em chọn anh, anh, anh muốn nói thật hay mạo hiểm ạ."

Hà Lệ Chân ngồi bên này bàn, thấy tay của Lý Oánh len lén giật tay Ngô Giai Giai một cái, Ngô Giai Giai bóp nhẹ trả lời. Hà Lệ Chân nở nụ cười nhạt, bí mật nho nhỏ của nữ sinh, cậu giúp tớ, tớ giúp cậu.

Vạn Côn thấp giọng nói: "Tuỳ."

Ngô Giai Giai chỉ đợi câu "tuỳ" này của cậu, Vạn Côn vừa dứt lời, cô bé không kiềm được mà nói ngay: "Vậy thì mạo hiểm nha, anh hôn Lý Oánh một cái đi!"

Ngô Nhạc Minh dẫn mạnh ly rượu, nói: "Em đã nói sao, anh sắp bị ăn thịt đúng không!"

Nam sinh cùng nhau reo hò, Hà Lệ Chân nhìn cậu.

Trước lúc Vạn Côn đứng dậy, trong một tích tắc, Hà Lệ Chân có cảm giác ánh mắt của cậu đã giao với ánh mắt của cô. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Hà Lệ Chân gần như cảm giác được là cậu như có lời muốn nói. Cô đang cẩn thận suy nghĩ, Vạn Côn đã vươn tay vợ lấy Lý Oánh, chụp cánh tay của cô bé. Lý Oánh không ngờ trước được thái độ này, bị cậu kéo đến suýt té. Người của cô bé đổ về phía trước, Vạn Côn thuận thế nâng tay kia lên, nắm lấy cằm của cô bé, cúi người hôn ngay lên môi cô ấy. Hoặc có lẽ, người ngoài nhìn vào, sẽ không coi như đó là một nụ hôn, chỉ là một sự va chạm rất nhạt nhẽo, gần như là cho bõ ghét.

Vạn Côn hôn xong, buông tay, tự quay trở về chỗ ngồi. Quanh bàn lại im phăng phắc. Một hồi sau, Ngô Nhạc Minh vỗ tay bóp bóp bóp một cách nhịp nhàng. Lúc bấy giờ mọi người mới hoàn hồn, lác đác vỗ tay theo. Lý Oánh có vẻ như bị dọa hết hồn, Ngô Giai Giai kéo kéo cô bé hồi lâu, cô bé mới ngoái đầu lại.

Vòng đầu kết thúc, vòng kế tiếp bắt đầu.

Đi đầu là Lý Oánh lại ăn Ngô Nhạc Minh. Ngô Nhạc Minh đẩy đẩy xúc xắc, nói: "Bữa nay không thuận lợi." Lý Oánh ngoảnh đầu, nhìn về hướng Vạn Côn.

"Em chọn anh." Cô bé nói.

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô ấy.

"Anh muốn chơi nói thật hay la mạo hiểm."

Vạn Côn: "Tuỳ."

"Vậy thì em muốn anh chơi nói thật!" Giọng của Lý Oánh bắt chợt to lên một chút, "Anh có thích em không!?"

Câu hỏi của cô ấy quá bất chợt, mọi người đều chấn động, đưa mắt nhìn nhau, Lý Oánh có vẻ như là đã bị nụ hôn ban nãy làm cho trở nên liều mạng.

Vạn Côn nói: "Đâu thích đâu."

Cậu nói một cách quá tùy tiện, giống như đang đánh giá thức ăn tối nay không được ngon vậy. Hà Lệ Chân nhìn mà phát rét. Cô gái kia ái mộ cậu một cách rõ rệt đến vậy, thái độ của cậu lại chẳng nể nang một chút mặt mũi gì cho người ta. Mọi người rõ ràng cũng cảm giác được tình cảnh có vẻ hơi gay, lại im phăng phắc.

Lý Oánh đã bắt đầu khóc, Ngô Giai Giai đứng bên kéo kéo tay cô ấy, Lý Oánh giằng mạnh tay ra. Chỉ trong một quãng thời gian ngắn ngủi, cô ấy đã khóc nhoe hết lớp trang điểm trên mặt.

"Vậy anh có thích người nào không?"

Vạn Côn lại đáp một cách rất băng quơ: "Có."

Cuối cùng thì Lý Oánh khóc oà lên, cô bé chỉ vào Vạn Côn, "Vạn Côn anh là tên khốn!!" Nói xong, cô bé để mặc túi xách, lao thẳng ra ngoài.

"Ê! Lý Oánh!" Ngô Giai Giai gọi với theo cô ấy, rồi cũng chạy ra theo.

Hà Lệ Chân nhú mày, sợ cô bé sẽ xảy ra chuyện gì, đứng ngay lên, "Bành Thiên cậu nó chừng một chút, mình đi coi em ấy ra sao."

Bành Thiên gật đầu, "Cậu đi đi."

Hà Lệ Chân chạy ra ngoài, thấy mấy người Lý Oánh đang đứng đầu ngõ, cô vội vàng chạy tới, Ngô Giai Giai đang còn đỡ cô ấy.

"Thế nào rồi?"

Ngô Giai Giai nhìn Hà Lệ Chân một cái, nói: "Không sao ạ." Cô bé vỗ vỗ vai Lý Oánh, nói: "Có gì đâu, kệ hẩn đi."

Hà Lệ Chân nói: "Đừng đứng ngoài đường, quay về trước đã."

Lý Oánh bù lu bù loa: "Không về!"

Hà Lệ Chân: "Không được! Em như thế này, ở ngoài đường lỡ may có gì thì biết phải làm sao."

"Có thì cho có! Chết thì chết thôi!"

"..."

Hà Lệ Chân lấy vai trò là cô giáo, nói: "Em mà còn như vậy nữa, cô sẽ gọi điện thoại cho người nhà của em."

"Cô đi biểu Vạn Côn biến! Hẩn không biến em không về!"

Lúc này Hà Lệ Chân thật lòng không muốn nói gì với Vạn Côn cả, cô lại khuyên Lý Oánh thêm vài câu, nhưng Lý Oánh cứ khăng khăng bám chặt lấy chuyện này, Hà Lệ Chân hết cách, quay về trước.

Bên trong đã bắt đầu thanh toán hoá đơn. Ngô Nhạc Minh đang nhú mào gào vọng ra ngoài: "Bà chị, hoá đơn đâu hả!"

Hà Lệ Chân quay về bàn, nói với Vạn Côn: "Đi ra."

Người khác không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng câu đó vừa ra khỏi miệng Hà Lệ Chân, Vạn Côn liền đứng ngay lên, lướt ngang qua cô, ra khỏi quán.

Ngô Nhạc Minh chớp chớp mắt: "Đây là sao vậy hả?"

Vạn Côn đi được một lúc, Lý Oánh quay vào, lục ví thanh toán hoá đơn, một bữa ăn coi như xong xuôi.

"Chán." Ngô Nhạc Minh vung tay tỏ vẻ mất hứng, dắt theo mấy nam sinh kia rời đi.

"Các em đã uống rượu thì đừng la cà ngoài đường." Hà Lệ Chân nói với theo bóng lưng bọn họ, thấy như chả ai nghe lọt vào tai, cô lại nói to lên ở phía sau: "Cô về sẽ gọi điện thoại cho thầy Hồ, kêu thầy ấy liên lạc với phụ huynh các em, không về nhà thì tự mà lo liệu."

Mấy nam sinh ấy lâu bầu cảm rằm rồi khuất dạng, Bành Thiển bẻ bẻ cổ, đứng lên, "Tớ cũng đi về đây."

"Cậu có ổn không? Để mình đưa cậu nhé." Hà Lệ Chân nói.

"Không cần, tớ gọi xe."

Bành Thiển vẫy một chiếc taxi ở trước cửa quán, "Tớ đưa cậu một đoạn nhé."

"Không cần." Hà Lệ Chân nói, "Tiện thể hóng chút gió, trong quán ngột chết được."

Bành Thiển đi rồi, Hà Lệ Chân men theo ánh trăng, bước về nhà. Cô nhớ đến bộ dạng thâm thảm của Lý Oánh ở bàn ăn ban nãy, không khỏi cảm khái. Cô rất thông cảm cho cô bé, tuy Lý Oánh còn nhỏ tuổi, nhưng nỗi khát vọng dành cho người mình thương, đều là phụ nữ, cô có thể thấu hiểu.

Trách thì chỉ trách cô bé đã đi yêu một gã thú lòng lang dạ sói.

Đang lúc Hà Lệ Chân dùng toàn bộ vốn liếng cô biết để mắng Vạn Côn ở trong lòng, từ trong con hẻm nhỏ đột nhiên truyền đến một âm thanh. Âm thanh không lớn, nội dung rất đơn giản, vô cùng láo xược.

"Lại đây."

Chương 20

Còn người luôn do tôi luyện mà ra, Hà Lệ Chân nghĩ. Kiểu như của Vạn Côn, những câu nói đột ngột không đầu không đuôi này, Hà Lệ Chân đã thân nhiên lấy làm bình thường.

Cô quay người lại, Vạn Côn đang ngồi xổm dưới chân một bức tường, người khuất trong bóng tối. Hà Lệ Chân không hiểu, ở độ tuổi còn trẻ như cậu, vì sao lại cứ thích ở trong bóng tối.

Hà Lệ Chân nói: "Muộn thế này rồi không về nhà, ở ngoài đường làm gì?"

Hình như Vạn Côn đang cầm điếu thuốc trong tay, hút thuốc xong, cậu vút đầu lọc xuống dưới đất, giẫm chân lên, rồi đứng dậy. Có thể là do bị đợi hơi lâu, cặp giò ngồi xổm hơi bị tê, lúc đứng dậy người loạng choạng, cậu phải chống tường mới đứng vững được.

Hà Lệ Chân nhíu mày, "Em uống bao nhiêu rượu rồi?"

Vạn Côn: "Chả bao nhiêu."

Hà Lệ Chân không chơi trò giả nai với cậu: "Vậy rốt cuộc là bao nhiêu?"

Vạn Côn ngửa đầu nghĩ một chút, nói: "Chắc 10 ly."

Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Chưa say."

"Mau về nhà đi." Hà Lệ Chân nói, "Đã muộn lắm rồi."

"Em tới để hỏi cô một câu hỏi." Vạn Côn khẽ nói.

"Hả?"

Vạn Côn bước tới gần, từng bước từng bước tiến ra khỏi bóng tối, đứng dưới ánh trăng. Ánh trăng phủ lên vai cậu, ánh lên một màu xám xanh xanh. Cậu đút tay vào túi, thong thả đi đến trước mặt cô. Hà Lệ Chân lập tức ngửi thấy mùi rượu nồng nặc pha lẫn với khói thuốc, ngạt gần chết.

"Nếu sau này em không quậy phá trong giờ học của cô nữa, cô có ôm em không?" Cậu vừa nói vừa như tạo điều kiện thuận lợi cho Hà Lệ Chân, giang rộng hai tay. Cậu cao lớn như thế, vừa giang tay ra thì nhìn giống như một con chim khổng lồ xoải rộng cánh, khiến người ta không trốn đi đâu được.

Hà Lệ Chân cảm thấy hình như mình bị mùi cồn trên người cậu hun say mất rồi, cúi đầu nói: "Vạn Côn, em đừng lộn xộn."

Vạn Côn đợi đã đời, chỉ đợi được mỗi câu này, cậu không hề ngạc nhiên, gật gù, buông thông tay. Lại nhắc chân đạp bụi đất loạn lên, gần như tự lẫm bẫm với bản thân: "À, lại thế này nữa."

"Thế nào?"

Vạn Côn ngược mắt, đôi mắt đen sẫm không bị cồn rượu vẩn đục, trái lại, sáng long lanh tương phản với bóng đêm, tựa hai hạt châu bằng pha lê màu đen. Cậu chỉ cô, nói: "Vỡ ghi chép cô cũng thiên vị, bây giờ cũng vậy, chắc là cô cảm thấy ông đây rất dễ để ăn hiếp đúng không."

Hà Lệ Chân bị cậu chọc cho cười.

"Em dễ để ăn hiếp? Nếu mà dễ ăn hiếp em thì trên thế giới này đã chả còn tên khốn nào nữa rồi."

Nhận được lời đánh giá này, Vạn Côn chột nhếch mép, hoàn toàn không cảm thấy rằng Hà Lệ Chân đang chê bai cậu, trái lại còn lấy làm vô cùng vinh hạnh. Cậu đút hai tay trong túi, bành chân ngật ngưỡng, nhưng cho dù nghiêng ngả ngật ngưỡng, vẫn cao lớn hơn Hà Lệ Chân rất nhiều. Vạn Côn nói với Hà Lệ Chân bằng giọng y như một tên du côn: ""Không phải là cô nói tất cả học sinh trong mắt cô đều như nhau sao?"

"Đúng."

"Vậy sau này trong giờ học của cô em không phá phách nữa, cô qua đây ôm em cái đi." Thái độ của cậu giống như đang trêu ghẹo một cô bạn nhỏ.

Hai bên giảng co, thua người nhưng không thể thua trận, Hà Lệ Chân bình tĩnh nói: "Người khác nhau thì tiêu chuẩn đương nhiên sẽ khác. Nếu em muốn cô ôm em, cũng được." Vạn Côn nhướn mày, Hà Lệ Chân nói liền: "Nhưng điều kiện sẽ khác, ngoài việc sau này trong giờ học em không được phá phách ra, em còn phải nộp bài tập, không được trốn học, không được đánh lộn, mỗi lần thi kiểm tra phải tham gia. Nếu làm được, cô sẽ ôm em."

Hà Lệ Chân dùng thái độ này có ý chọc giận cậu, hoặc là để cho cậu thấy khó mà biết đường lui. Nhưng cô phát hiện, Vạn Côn nghe xong không những không nổi nóng, mà còn suy nghĩ nghiêm túc một hồi, rồi ngay lúc Hà Lệ Chân chuẩn bị nghĩ là mặt trời sẽ mọc đằng Tây, và cô cũng có thể làm một nhà động viên tinh thần, Vạn Côn cúi thấp đầu, rút từ trong túi quần ra một bao thuốc lá, đốt một điếu, sau đó híp mắt nhìn Hà Lệ Chân qua làn khói thuốc mông lung, ánh mắt vừa nguy hiểm vừa mờ ám, giọng của cậu trầm khàn, bảo cô: "... Thế thì sẽ không phải là loại "ôm"¹ấy đâu."

Thà là lúc này ngừng ngay cho rồi, thua người thua trận vẫn còn khá hơn là thua không còn một mảnh giáp, vạn kiếp không sao vực dậy được. Hà Lệ Chân đỏ bừng mặt, không hề ngoái đầu, bỏ đi ra khỏi ngõ. Cô nào có thoát ra

khỏi Vạn Côn dễ dàng như thế, cho dù là cậu đã say bí tỉ, đứng nghiêng ngã loạng choạng, nhưng mà cũng chỉ cần 5 bước là đã bắt kịp cô.

Cậu nắm lấy cổ tay của Hà Lệ Chân, "Nói chuyện chưa xong, chạy cái gì."

"Đừng lộn xộn nữa." Hà Lệ Chân nói một cách miễn cưỡng, "Khuya rồi, em mau về nhà đi."

Vạn Côn chột nói: "Em không có lộn xộn."

Hà Lệ Chân không nói gì.

"Có phải là cô vẫn luôn coi em như con nít không."

"Lẽ nào em không phải?"

"Đúng thế." Vạn Côn chậm rãi buông tay, giọng nói hơi không chắc chắn cho lắm. "Em cũng thích làm con nít chứ. Con nít có đặc quyền, có thể được phê nhiều hơn trong vở ghi chép, có thể được cô giáo ôm."

Vạn Côn chớp nhoáng biến thành một em bé lên ba, giở ra đủ thứ ý tưởng hoang đường vô trách nhiệm. Sau đó, giọng của cậu càng lúc càng nhỏ lại, đến cuối cùng, chỉ như đang nói cho mình cậu nghe.

"Cũng không có nhiều chuyện để phiền lòng như vậy."

Hà Lệ Chân đột nhiên cảm nín. Cảm giác tồn tại của Vạn Côn quá mãnh liệt. Tuy trong mắt Hà Lệ Chân, đa số thời gian cô trông thấy cậu, toàn vào lúc cậu ở trong trạng thái tĩnh, nhưng mỗi khi cô đang làm gì đó, bất giác nghĩ đến cậu, cho dù cậu chỉ lẳng lặng ngồi yên, hình tượng của cậu cũng vẫn là sự nhún nhảy, tựa như một đám lửa trong một thời hạn vô cùng ngắn ngủi, ra sức bùng cháy, liều mạng bùng cháy.

Mười tám vạn, Hà Lệ Chân vẫn còn nhớ con số này. Cô không biết gia đình Vạn Côn làm thế nào mà lại thiếu nợ nhiều tiền đến vậy, cô cũng không định dò la. Buổi sáng hôm đó, bộ dạng của bố của Vạn Côn lén lút ngó cô xong sau đó trốn mất đã để lại ấn tượng sâu sắc trong cô. Vạn Côn không muốn để cô biết. Đại khái là cô có thể đoán ra được tâm lý của cậu thiếu niên. Nặng nề cũng đành, quẫn bách cũng đành, hết thầy của hết thầy xoắn lại thành một mớ, cuối cùng tạo nên lòng tự tôn có phần ngượng nghịu của cậu. Cô nhớ đến cái đêm nợ, Vạn Côn trên tầng đá to bên ruộng ngô, bộ dạng cậu cứ ngồi đó hút thuốc. Lang thang, trôi giạt. Tựa như một cánh chim ung hoàn toàn bị trời chân.

Vạn Côn tựa vào bức tường, khẽ hỏi cô: "Em có thể tới chỗ cô ngồi một chốc không?" "... Ừ"

Vạn Côn và Hà Lệ Chân sánh vai nhau đi trên đường. Trên người cậu là mùi rượu và thuốc lá nồng nặc. Cô dắt cậu về nhà, bảo cậu đi vào phòng tắm rửa ráy mặt mũi cho tỉnh táo trước đã. Vạn Côn rửa xong ra khỏi buồng tắm, trên mặt vẫn còn đọng nước, tóc phía trước cũng bị ướt chút xíu, dính vào

trán. Hà Lệ Chân lấy một hộp sữa chua trong tủ lạnh ra đưa cậu, sau đó xoay người tìm ống hút.

"Khỏi cần."

Vạn Côn xé hộp sữa chua, ngửa đầu dốc uống. Hà Lệ Chân đứng ngay trước mặt cậu, nhìn theo yết hầu của cậu lăn lên lăn xuống, ba ngụm là đã uống hết sạch. Cậu đặt hộp sữa xuống, khoé mép còn dính chút sữa chua, trông hơi buồn cười.

Nếu em luôn nghe lời như thế này thì hay rồi, Hà Lệ Chân nghĩ.

Lần này rõ ràng là Vạn Côn không sinh động như lần trước, Hà Lệ Chân có cảm giác như cậu đã thối mệ. Cô để cậu ngồi đó tự tĩnh rượu, bản thân mình thì vào buồng tắm, tắm nhanh một cái. Lúc cô ra, Vạn Côn đang cuộn mình trên sofa nhìn cô, nói: "Em đói bụng."

Hà Lệ Chân hơi ngạc nhiên: "Đói? Không phải là em mới vừa từ quán ăn về sao?"

Vạn Côn nhú mày, nói: "Chưa ăn no."

"Em ăn khỏe vậy sao?" Hà Lệ Chân vừa nói vừa lục tủ lạnh, nhìn xem có gì để ăn không.

Bị Hà Lệ Chân đánh giá là ăn khỏe, Vạn Côn "ờ" một tiếng, nói: "Em rất dễ bị đói."

"Em cũng không mập, thức ăn đi đâu hết rồi." Trong tủ lạnh đã cạn kiệt lương thảo, Hà Lệ Chân hết cách, chỉ đành lấy vắt mì cuối cùng đem ra.

Vạn Côn nói: "Em rất nặng, đến 76 cân đó."

Hà Lệ Chân ngoảnh đầu nhìn cậu, sau khi cậu nói câu ấy xong, Hà Lệ Chân cảm thấy chiếc ghế sofa nhà mình đặc quánh lại. Cô cầm vắt mì đi đến trước bệ bếp, vặn lửa đun nước.

Vạn Côn nhìn sườn mặt của cô, diện mạo của Hà Lệ Chân rất tầm thường, nếu như có thể nói ra ưu thế duy nhất, thì có lẽ chính là da khá đẹp, tuy hơi thô, nhưng cũng trắng trẻo nhẵn nhụi. Vạn Côn nhớ đến hai chiếc quần lót trắng kia, ngón tay lại không nhịn được, gãi gãi bụng.

Hà Lệ Chân cho mì vào nồi, Vạn Côn nói: "Lại định tạt em à?"

"..." Thật ra Vạn Côn cũng chỉ là đang giỡn, nhưng vết thương dữ dội nằm sau lưng kia, mỗi lần nghĩ đến nó, Hà Lệ Chân lại hơi thấy chột dạ.

Hà Lệ Chân đã bỏ mì vào xong xuôi, nói: "Em còn dám hư hỏng nữa không?"

Vạn Côn không đáp lời, Hà Lệ Chân quay đầu nhìn, gặp ngay ánh mắt của cậu. Mắt của Vạn Côn đen sẫm, mang chút đùa cợt, cậu nói: "Cô có tin không..."

Hà Lệ Chân: "Tin gì?"

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô, chậm rãi nói: "Cho dù em hư hỏng, cô cũng sẽ không tạt được em nữa."

Nước bên cạnh đang sôi, hơi nước bốc lên ngùn ngụt. Hà Lệ Chân cảm nhận được nửa gương mặt của mình đang nóng hổi. Cô không muốn bị nằm ở thế hạ phong, nói: "Em đừng có lớn lối, làm sao em biết là cô sẽ không tạt được."

Vạn Côn nhếch mép cười, nhìn có chút vô lại, xong lại như có thể sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Cậu nói: "Em sẽ không bị ai chơi một vỏ hai lần, cô có thể thử đi."

Cậu nói xong, gập đầu gối thu chân lại, thân trên không có chút biến hoá. Cậu nhìn chăm chú vào mắt Hà Lệ Chân, không chớp mắt. Hà Lệ Chân cảm thấy như, cậu đang đợi cô tạt nước sôi. Có một giây nào đó, cô thật sự muốn thử xem sao, sau đó cô lập tức lấy lại bình tĩnh, lưng đổ mồ hôi lạnh. Đang làm cái gì đây chứ? Hà Lệ Chân tự nói với bản thân, suýt nữa bị cậu ta dụ lao đầu vào.

"Em đừng có lộn xộn, ngồi cho yên." Hà Lệ Chân lắc đầu một cách bất lực, xoay qua tiếp tục nấu mì. Sau đó Vạn Côn có vẻ như xì hết hơi, lại cuộn mình trên ghế.

Hai phút sau

"Em hút thuốc được không?"

"Không được."

"À."

Năm phút sau

"Thật sự không hút được à, em sắp ngủ gục mất."

"Vậy thì ngủ đi."

"... À."

Rốt cuộc Vạn Côn cũng không ngủ, bởi vì chẳng bao lâu sau, mì đã được nấu xong. Cậu bung tô mì ngồi ăn, Hà Lệ Chân ngồi một bên nhìn cậu.

Vạn Côn ăn hai miếng rồi ngưng, nói: "Cô không ăn?"

"Cô không đói."

"Vậy thì em ăn hết đây."

Hà Lệ Chân nói: "Vốn cũng là toàn nấu cho em ăn thôi."

Vạn Côn ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó lại vùi đầu ăn tiếp. Có vẻ như cậu thật sự bị đói rồi, Hà Lệ Chân nấu nốt nửa xoong mì, Vạn Côn ăn tới

táp, đĩa gấp mấy nhát đã gấp sạch, cuối cùng bung tô lên húp sạch nước dùng. Hà Lệ Chân lẳng lẳng nhìn cậu ăn ngấu nghiến như chết đói, ăn đến hết sạch. Cô cầm cái tô lên, đem đến bồn rửa chén để rửa. Vạn Côn vẫn ngồi bên bàn, mắt nhìn theo bóng cô, đi qua bên này, rồi lại đi về bên kia.

"Em nhìn cô như vậy cô làm sao làm việc được." Hà Lệ Chân vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt của cậu, xoay người bảo. Vạn Côn nói: "Cô không thích em nhìn cô sao?"

Đây không phải là vấn đề thích hay không thích. Hà Lệ Chân nói: "Nếu em đã ăn no rồi thì đi về nhà đi."

Cô đang cá với mình trong lòng liệu Vạn Côn có giống như lần trước, vừa nghe cô nói xong động cửa cái rầm bỏ đi. Lần này, Vạn Côn không làm vậy. Cậu chỉ lẳng lẳng đứng lên, trước là nhìn sàn nhà, sau đó ánh mắt quay về giao với ánh mắt của Hà Lệ Chân.

"Đã có học sinh nào khác tới đây ăn cơm chưa?"

"Em thật sự coi chỗ này của tôi là căng tin à?" Hà Lệ Chân nói, "Muộn lắm rồi, đi về đi."

Vạn Côn: "Em khác với những học sinh khác, đúng không?"

Hà Lệ Chân mặt không đổi sắc, Vạn Côn lại nói: "Cô sẽ không đối xử với học sinh nào khác như vậy."

Nước đang chảy ào ào từ vòi, Hà Lệ Chân tắt nước xong, nói: "Đừng nghĩ những chuyện vô bổ, mau về cho sớm đi."

"Em muốn biết." Vạn Côn nói phía sau lưng cô, "Em khác tới mức nào."

"Vạn Côn."

"Em có đặc quyền không?"

Hà Lệ Chân không ngoài đầu, nói: "Em muốn đặc quyền gì."

Vạn Côn cup mắt, nhìn mặt đất, lẳng lẽ nói: "Chẳng hạn như nếu em muốn mời cô đi chơi, cô có đồng ý không."

Vòi nước đã được tắt, nhưng vẫn còn những giọt nước chưa chảy xuống hết, nhỏ tong tong từng giọt xuống chiếc bát không chưa rửa xong. Gian phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến độ ánh đèn trên đầu tựa như đang đốt thành tiếng.

Hà Lệ Chân nhìn chiếc bát mì trong tay, một hồi sau, lên tiếng: "Em muốn đi đâu."

Ánh mắt của Vạn Côn vụt ngược lên, tựa như đang xác định, dán chặt vào bóng lưng của Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân không quay người, bảo: "Nói đi, em muốn đi đâu."

"Cô đồng ý rồi hả."

Hà Lệ Chân nói: "Tôi hỏi em đi đâu."

Vạn Côn cười đắc ý một tiếng, Hà Lệ Chân cảm thấy, cả một con người cậu mà cười lên, khí chất liền rất khác.

"Tuỳ." Vạn Côn có vẻ như cảm thấy mình rất dễ dãi, "Cô muốn đi đâu thì đi đó." Cậu nhìn Hà Lệ Chân, nói thêm: "Cuối tuần này được không? Cô chọn thời gian, khi nào xong thì gửi tin nhắn đến cho em."

Nói xong, cậu khoác cặp lên vai, trước khi đóng cửa lại, cậu nói thêm một câu với Hà Lệ Chân: "Nhà hàng tuỳ cô chọn, cuối tuần này em mời."

Nói rồi đóng cửa đi mất.

Nghèo rớt mồng toi mà còn ra vẻ đại gia. Hà Lệ Chân khóc dở mếu dở nhìn theo cánh cửa đã được đóng lại, nhìn một hồi lâu sau, thật sự khe khẽ bật cười.

Chú Thích:

1. nguyên văn: "nhất lộ diễm trần" là hình ảnh ngựa phi như bay, nhìn không thấy bóng, chỉ để lại sau lưng một đám bụi mịn mù, gọi là nhất lộ diễm trần, ý chỉ tốc độ cực nhanh. Câu này đang nửa đùa - xe gắn máy tốc độ ra sao không biết, nhưng đám bụi mịn mù thì bảo đảm có. nguyên văn: "nhất lộ diễm trần" là hình ảnh ngựa phi như bay, nhìn không thấy bóng, chỉ để lại sau lưng một đám bụi mịn mù, gọi là nhất lộ diễm trần, ý chỉ tốc độ cực nhanh. Câu này đang nửa đùa - xe gắn máy tốc độ ra sao không biết, nhưng đám bụi mịn mù thì bảo đảm có.
2. nguyên văn phải là: "Lẳng lẳng nhô lên phía Tây lâu, mảnh trăng câu"
3. "Pháo" và "bao" (ôm) bên tiếng Trung phát âm tương tự như nhau, nếu không phải "ôm".